

# STJERNEN

146. ÅRGANG

NUMMER 4

JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

APRIL 1997



## STJERNEN



## PÅ FORSIDEN:

Ecce homo (Se hvilket menneske!), af den italienske kunstner fra det 19. århundrede Antonio Ciseri; Alinari/Art Resource, New York. Dette billede skildrer det øjeblik, hvor Pilatus, den romerske statholder i Judæa, fremstillede den piskede Jesus for folket, så de kunne afsige deres endelige dom. (Se præsident Gordon B. Hinckleys budskab: »Sejren over døden«, side 2).

## BØRNESTJERNENS FORSIDE:

Jesus og den lille pige, af John Steel. Gengivet med tilladelse fra Providence Lithograph Company.

## ARTIKLER

- 2 BUDSKAB FRA DET FØRSTE PRÆSIDENTSKAB: SEJREN OVER DØDEN  
PRÆSIDENT GORDON B. HINCKLEY
- 10 »HVLKEN SMUK OG YNDIG MORGEN«: JOSEPH SMITHS FØRSTE BØN OG  
DEN FØRSTE ÅBENBARING ÆLDSTE CARLOS E. ASAY
- 17 »GUD VÆR' MED DIG« DEANNE WALKER
- 20 UKUELIGE MARY ANN REX G. JENSEN
- 34 EVANGELIETS VINDE NÅR UD TIL KAP VERDE ANDREW CLARK
- 38 HOVEDPYNT I STEDET FOR ASKE: JESU KRISTI FORSONING  
ÆLDSTE BRUCE C. HAFEN

## ISÆR FOR UNGE

- 8 AT LÆGE ÅNDELIGE SÅR JEANETTE WAITE BENNETT
- 26 UDKAST TIL EN VELLYKKET TALE DARRIN LYTHGOE
- 28 DET TEMPELÆGTESKAB, SOM JEG HAVDE VENTET PÅ PATRICIA E. MCINNIS
- 31 FORTÆL ANDRE OM MORMONS BOG VICTOR CAMARGO
- 32 HJEMAD JENNIFER GANTT ABSHER

## FASTE PUNKTER

- 1 KOMMENTARER FRA LÆSERNE
- 25 BESØGSLÆRERINDEBUDSKABET: AT ERKENDE SANDHEDEN

## BØRNESTJERNEN

- 2 HISTORIER FRA MORMONS BOG:  
JESUS KRISTUS FORKLARER NADVEREN OG BØN
- 4 FIKTION: HEMMELIG UGE JENNIFER JENSEN
- 7 FRED VED LYDIGHED ÆLDSTE REX D. PINEGAR
- 8 PÅSKEBERETNINGEN MARITA SCHUG
- 10 FÆLLESTID: OMVENDELSE –  
AT GØRE DET FORKERTE GODT IGEN  
KAREN ASHTON
- 12 BARE FOR SJOV
- 13 NYE VENNER: DAN BALL  
FRA JERUSALEM JAMIE MACOMBER
- 16 SMÅ VENNER: FØLELSER  
PAT. GRAHAM



# STJERNEN

APRIL 1997 • 146. ÅRGANG • NUMMER 4

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges officielle tidsskrift.

## Det Første Præsidentskøb:

Gordon B. Hinckley, Thomas S. Monson, James E. Faust

## De Tolv Kvæmre:

Boyd K. Packler, L. Tom Perry, David B. Haight, Neal A. Maxwell, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Joseph B. Wirthlin, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, Henry B. Eyring

## Redaktør:

Jack H. Goatslind

## Vejledere:

L. Lionel Kendrick, Wm. Rolfe Kerr

## Curriculum Department:

Adm. direktør: Ronald L. Knighton  
Planlægning og redaktionel leder: Brian K. Kelly  
Grafisk leder: Allan R. Loyborg

## Redaktion:

Chefredaktør: Marvin K. Gardner  
Medredaktør: R. Val Johnson  
Assisterende redaktører: David Mitchell, DeAnne Walker  
Redaktionsassistent: Jennifer Greenwood  
Planlægning: Maryann Martindale  
Tidskriftsassistent: Beth Dayley

## Design:

Grafisk leder, tidsskrifter: M. M. Kawasaki  
Art Director: Scott Van Kampen  
Designer: Sharrn Cook  
Produktionsleder: Jane Ann Peters  
Produktion: Reginald J. Christensen, Denise Kirby, Matthew F. Maxwell

## Stjernen:

Redaktør: Svend Aage Andersen  
Kirkenyt: Susanne Perkins

## Redaktionsadresse:

Transition Division  
Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368  
Tlf. 38 11 18 50; fax 38 11 18 51

© 1997 by

The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints

Eftertryk forbudt

Printed in Germany

Send alle bestillinger, spørgsmåld og betaling af abonnemnt til Nordisk Distributions Center, Smedevængens 9, DK-3540 Lyngø.

Tlf. 42 18 77 27; fax 42 18 79 82. Abonnement: 12 numre DKK 85 (inkl. moms og porto). Betaling over giro 3120988 til Nordisk Distributions Center.

Kirkens internationale tidsskrift udgives månedligt på dansk, engelsk, finsk, fransk, hollandsk, italiensk, japansk, kinesisk, koreansk, norsk, portugisisk, samoansk, spansk, svensk, tysk og tyisk, hveranden måned på indonesisk og kvart; iagttagelses på bulgarsk, islandsk, russisk, tjekkesk og ungarsk.

USA and Canadian subscription price is \$9.00 per year. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; changes cannot be made unless both old address and new one are included. Send USA and Canadian subscriptions and queries to Salt Lake Distribution Center, Church Magazines, P. O. Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368, USA. Subscription help line: 1-800-453-3860, USA ext. 2947; Canada ext. 2031. Credit card orders (Visa, Mastercard, American Express) may be taken by phone. Periodicals postage paid at Salt Lake City, Utah.

The STJERNEN (ISSN 0900-2545) is published by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150.

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake Distribution Center, Church Magazines, P. O. Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

ISSN 0900-2545

97984 110

Danskt

## KOMMENTARER FRA LÆSERNE

### IFØLGE VOR TRO

Ved at læse *Liahona* (spansk) har jeg hørt om medlemmer af Kirken i den tidligere kommunistiske østblok, som nu kan tage på mission efter mange års venten; jeg har hørt om president Hinckleys rejse til Mexico; jeg har hørt om betydningen af genoprettelsens forskellige begivenheder, og jeg har fået hjælp til at forstå visdommen i Det Gamle og Det Nye Testamente og de åbenbaringer, som vor tids profeter har modtaget. Men vigtigst af alt har jeg erfaret, at *Liahona* stadig vejleder os, sådan som *Liahona* gjorde det på Lehis tid, nemlig ifølge vores tro (se 1 Nephi 16:28-29; Alma 37:38-40).

Sergio Trejo Reyes,  
Ameca Gren,  
Guadalajara Unión Stav i Mexico

### »HVAD VILLE JESUS FORVENTE AF MIG?«

Jeg er 16 år gammel og har været medlem af Kirken i to år. Jeg har været lykkelig, lige siden jeg besluttede at følge Frelseren. Evangeliet har bragt fred og kærlighed ind i mit hjem.

Kristi eksempel har ofte hjulpet mig til at vælge det rette. Jeg spørger mig selv: »Hvad ville Jesus forvente af mig?« Jeg sætter min lid til ham, for jeg ved, at han har givet mig store velsignelser, ja, han har endda rørt mine forældres hjerte, så de har taget imod evangeliet.

Antonia Capcha Atahuamán,  
San Luís Gren,  
Huamuco Stav i Peru

### STOR BETYDNING

Jeg har erfaret, at det kan få stor betydning for ens liv at tage imod Jesu Kristi evange-

lium. Det kan mildne et oprørsk hjerte og give en større livsglæde. Det har givet mig et mål, nyt håb og en frisk start at kende formlæet med livet. Jeg har aldrig fortrudt min beslutning om at blive medlem af denne Kirke.

Mary Lee Joy Sigayo,  
Biman 2. Gren,  
Las Pinas Stav på Filippinerne



### EN ÅNDELIG VEJLEDER

Udover skrifterne er *L'Étoile* (fransk) min åndelige vejleder. Jeg finder styrke i de åndelige oplevelser, som mine brødre og søstre fra hele verden beretter om. Dette tidsskrift styrker mit vidnesbyrd om evangeliets sandhed og hjælper mig til at forstå mig selv bedre.

Søster Yobo Dorcas,  
Missionen i Abdijan i Elfenbenskysten

### AT ADLYDE MED GLÆDE

Vi ved, at vor himmelske Fader og Jesus Kristus lever. Vi finder styrke i Jesu Kristi forsoning, og det opmuntrer os til at holde ud til enden. Jesus Kristus er vores Frelser. Vi elsker ham, og vi er glade for at adlyde hans bud og være medlemmer af hans kirke, Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

Unge Piger i Aeropuerto Ward,  
Yaqui Stav i Ciudad Obregón i Mexico



# SEJREN OVER DØDEN

Præsident Gordon B. Hinckley

**H**vor er påsken dog en herlig tid! Påsken er den dag, hvor vi sammen med kristne over hele verden fejrer den vigtigste begivenhed i menneskets historie, nemlig Guds Søns opstandelse fra graven og tilbagevenden fra døden. Blandt alle livets kendsgerninger er intet så sikkert som døden. Hvor er de efterladtes sorg dog tragisk og inderlig. Den sørgende enke, det moderløse barn, den ensomme far kan alle fortælle os om adskillelsens smerte.

Men tak Gud for hans evige plans under og herlighed. Tak og lovpris hans elskede Søn, som under ubeskrivelige lidelser gav sit liv på korset på Golgata for at betale prisen for vores synder. Det var ham, der ved sit sonoffer brød dødens bånd og i guddommelig triumf trådte ud af graven. Han er vor Forløser, ja, hele menneskehedens Forløser. Han er verdens Frelser. Han er Guds Søn og vores frelses ophav.



MARIA VED GRAVEN, AF HAROLD COPPING;  
GENGIVET MED TILLADELSE FRA PROVIDENCE  
LITHOGRAPH COMPANY

**Maria Magdalene og de andre kvinder kom ud til graven. Der så de en engel, som talte til dem: »Jeg ved, at I leder efter Jesus, den korsfæstede. Han er ikke her; han er opstået, som han har sagt« (Matt 28:5-6).**

»Kan en, der er død, få liv?« (Job 14:14). Det er det store universelle spørgsmål, som Job stillede. Han udtrykte det, som alle andre levende mennesker har spekuleret på. Kristus alene, af alle de millioner af mennesker, som op til det tidspunkt havde vandret på jorden, var den første, som i triumf trådte frem af graven, som en levende sjæl, der var fuldkommen på ånd og legeme. Han blev »førstegrøden af dem, der er sovet hen« (1 Kor 15:20). Er der nogensinde blev udtalt større ord end dem, som englen sagde på denne første opstandelses morgen: »Hvorfor leder I efter den levende blandt de døde?« (Luk 24:5). »Han er ikke her; han er opstået, som han har sagt« (Matt 28:6).

Hans død besejlede vidnesbyrdet om hans kærlighed til alle mennesker. Hans opstandelse åbnede frelsens port for Guds sønner og døtre til alle tider.

I hele historien finder vi ingen mere majestætisk end han. Han, den mægtige Jehova, lod sig føde på denne jord i en stald i Betlehem. Han tilbragte sine drengeår i Nazaret og »gik frem i visdom og vækst og yndest hos Gud og mennesker« (Luk 2:52).

### Hans korsfæstelse

Han blev døbt i Jordanflodens vande af Johannes, »og se, himlene åbnede sig over ham, og han så Guds ånd dale ned ligesom en due og komme over sig;

og der lød en røst fra himlene: 'Det er min elskede Søn, i ham har jeg fundet velbehag'« (Matt 3:16-17).

I løbet af sit treårige jordiske virke, udrettede han, hvad ingen før havde udrettet. Han underviste, som ingen tidligere havde undervist.

Så kom tiden, hvor han skulle ofres. Der blev afholdt et måltid, hans sidste sammen med De Tolv i dette liv. Da han vaskede deres fødder, lærte han dem om ydmyghed og tjeneste, som de aldrig ville glemme. Siden fulgte lidelsen i Getsemane, »og mine lidelser,« sagde han, »gjorde, at selv jeg, Gud, den største af alle, skælvede af smerte og

blødte fra hver pore og led på både legeme og sjæl« (L&P 19:18).

Han blev grebet af brutale og hensynsløse hænder, og i klar modstrid med loven blev han midt om natten ført frem for Annas og siden for Kajfas, den snu og ugudelige leder for Rådet. Tidligt næste morgen blev han endnu engang fremstillet for denne beregnende og onde mand. Derefter blev han ført til Pilatus, den romerske statholder, hvis hustru sagde: »Hold dig fra denne retfærdige mand« (Matt 27:19). Romeren, der ønskede at fralægge sig ansvaret, sendte ham videre til Herodes, den korrupte, tøjlesløse og ugudelige hersker over Galilæa. Kristus blev mishandlet og pryglet. Hans hoved blev kronet med skarpe, stikkende torne, en purpurrød kappe blev hånligt slynget om hans blødende ryg. Atter blev han ført frem for Pilatus til hvem mængden råbte: »Korsfæst ham, korsfæst ham« (Luk 23:21).

Med vaklende skridt vandrede han ud til Golgata, hvor hans forpinte krop blev naglet til det mest umenneskelige og smertefulde henrettelsesmiddel, som nogen sadistisk hjerne har kunnet udtænke.

Og dog råbte han: »Fader, tilgiv dem, for de ved ikke, hvad de gør« (Luk 23:34).

Timerne gik, mens hans liv smertefuldt ebbede ud. Jorden rystede, forhængen i templet flængedes. Fra hans tørre læber lød ordene: »Fader, i dine hænder betror jeg min ånd.' Da han havde sagt det, udåndede han« (Luk 23:46).

Det var forbi. Hans jordiske liv var overstået. Han havde givet det som løsesum for alle.

### Sejren over døden

Hans nærmestes forhåbninger var nu borte. Glemte var de løfter, han havde givet. Hans legeme blev hurtigt, men ømt lagt i en lånt grav på aftenen før den jødiske sabbat. Sabbatten kom og gik. Og så, tidligt søndag morgen, kom Maria Magdalene og nogle andre kvinder ud til graven. De spekulerede på, hvordan de skulle rulle stenen væk fra ind-

gangen. Da de nåede frem, så de en engel, som talte til dem: »Jeg ved, at I søger efter Jesus, den korsfæstede.

Han er ikke her; han er opstået, som han har sagt« (Matt 28:5-6).

Det var aldrig sket før. Den tomme grav var svaret på det ældste spørgsmål. Som Paulus så smukt udtrykte det: »Død, hvor er din sejr? Død, hvor er din brod?« (1 Kor 15:55).

Den opstandelsesmorgen, den første påskesøndag er et mirakel for hele menneskeheden. Det er Guds krafts mirakel, han, hvis elskede Søn gav sit liv for at sone for alle men-

neskers synder, et offer i kærlighed til alle Guds sønner og døtre. Og ved at yde det offer brød han dødens bånd.

Vi skal alle dø. Men det er ikke afslutningen. Ligesom han i åndeverdenen underviste dem, der kunne undervi-

**Kristus blev kronet med skarpe, stikkende torne, en purpurrød kappe blev hånlige slynget om hans blødende ryg. Atter blev han ført frem for Pilatus til hvem mængden råbte: »Korsfæst ham, korsfæst ham« (Luk 23:21).**



ECCE HOMO (E: JIVKLET (MENSENE), AF ANTONIO CIBERI, ALUMNARVAT RESOURCE, NEW YORK

ses, skal vi hver især fortsætte som individuelle personligheder, der er i stand til at lære og undervise og udføre andre aktiviteter.

Og ligesom han tog sit legeme tilbage og trådte frem af graven skal hver af os glæde os over genforeningen af vores legeme og ånd, hvor vi atter bliver levende sjæle ved vores opstandelse.

Vi glæder os derfor, ligesom så mange andre, ja, ligesom hele menneskeheden burde, når vi tænker på den herligste, mest fortrøstningsfulde og glædeligste af alle historiens begivenheder, nemlig sejren over døden.

### Opstandelsens realitet

Vi bærer højtideligt vidnesbyrd for hele verden. Vi har læst deres vidnesbyrd, som deltog i de tre dages smerte, sorg og glæde. Vi har læste om deres lidelser, som bar vidnesbyrd om alt dette, og om deres villighed til at give deres eget liv, hellere end at fornægte det, som de havde set. Vi har læst vidnesbyrd fra folk i Palæstina og fra dem i Den Nye Verden, som blev besøgt af den opstandne Herre. Ånden har vidnet for vore hjerter om sandheden af disse vidnesbyrd.

Vi har også vidnesbyrd fra en, som ved indvarslingen af denne uddeling talte med den levende Kristus og hans evige Fader, og som gav sit eget liv for at besegle det vidnesbyrd med sit blod. Han udtalte disse alvorlige ord:

»Og nu, efter de mange vidnesbyrd, som er blevet givet om ham, er dette det sidste vidnesbyrd, som vi giver om ham: at han lever!

Thi vi så ham ved Guds højre hånd, og vi hørte røsten, som vidnede, at han er Faderens Enbårne,

at ved ham, gennem ham og af ham, eksisterer og skabtes verdenerne, og at deres indbyggere er sønner og døtre, født af Gud« (L&P 76:22-24).

Højtideligt, og med en forståelse af alvoren af det, som vi siger, tilføjer vi vores vidnesbyrd til hele verden om virkeligheden af opstandelsen, at denne selv samme Jesus,

**»Og nu, efter de mange vidnesbyrd, som er blevet givet om ham, er dette det sidste vidnesbyrd, som vi giver om ham: at han lever! Thi vi så ham ved Guds højre hånd, og vi hørte røsten, som vidnede, at han er Faderens Enbårne« (L&P 76:22-23).**

som opstod fra graven opsteg til himmels. Vi erklærer, at han i denne uddeling vendte tilbage til jorden for at gengive sit ubesmittede evangelium, som han forkyndte, mens han vandrede her blandt mennesker, at der med denne genoprettelse er kommet yderligere vidnesbyrd om hans eksistens, og samtidig er også hans hellige præstedømme blevet overgivet til mennesker, så det kan udøves i hans navn. Det er vores vidnesbyrd, som vi bærer i Jesu Kristi navn, og vi indbyder alle mennesker til at anerkende det, så de også kan glæde sig over de velsignelser, som kommer af at følge vor opstandne Herre, verdens Frelseres lærdomme. □

### FORSLAG TIL SAMTALEMNER FOR HJEMMELÆRERNE

1. Job udtrykte det, som alle mennesker har tænkt: »Kan en, der er død, leve igen?«
2. Herrens opstandelses mirakel er et mirakel for alle mennesker. Det er den mest fortrøstningsfulde og glædelige begivenhed i historien – hans sejr over døden.
3. Ud over vidnesbyrdene om Kristi opstandelse, som vi finder i Det Nye Testamente, har vi vidnesbyrd fra vidner fra de sidste dage, som har set den opstandne Frelser og hørt hans røst.
4. Vi indbyder alle til at anerkende disse vidners vidnesbyrd, så de også kan glæde sig over de velsignelser, som kommer af at følge Guds opstandne Søns, menneskeheds Frelser Jesu Kristi lærdomme.





# AT LÆGE ÅNDELIGE SÅR

Jeanette Waite Bennett

Jeg har ikke altid været opmærksom. Efter at have hørt nadver- bønnerne hver eneste uge siden jeg var lille, var jeg begyndt at tage let på dem. Hvis jeg fandt noget mere spændende at tænke på, så lod jeg bare tankerne vandre.

Men så en søndag, da jeg bøjede hovedet for at tage del i nadveren, lagde jeg mærke til mine hænder. De havde mange skrammer fra forskellige småuheld. Et sår havde jeg fået, da jeg var faldet på cyklen en aften, hvor mine forældre havde sagt, at jeg ikke måtte gå ud, og en anden skramme havde jeg fået, da jeg faldt ned ad trappen, fordi jeg ikke passede på. Mine hænder bar mange mærker efter alt det, jeg havde lavet.

Nogle af sårene havde været der længere end andre, men jeg vidste, at de med tiden ville heles alle sammen.

Mens jeg blidt rørte ved sårene på mine hænder, kom jeg til at tænke på sårene på en andens hænder og på, hvor meget de sår betyder for os. Jesus Kristus måtte gennem svære lidelser for at sikre vores åndelige velbefindende.

Jeg indså, at ligesom min krop havde fysiske sår, som den var ved at hele, var min ånd også mærket og arret af de tankeløse ting, jeg havde gjort. Vor

himmelske Fader vidste, at vi ville sår os selv åndeligt her på Jorden, så han sendte sin Søn ned for at læge vores sår.

Da jeg begyndte at lytte mere opmærksomt til nadverbønnerne, blev jeg klar over, at ved at jeg modtog nadveren og fornyede mine pagter, kunne Frelseren fjerne sårene på min sjæl. I årenes løb havde jeg været ubehagelig over for min familie, utaknemlig mod mine ledere i Unge Piger og ufuldkommen på mange andre områder. Min engang fuldkomne sjæl var blevet sølet til. Jeg vidste, hvordan man læger og heler fysiske sår, men den måde, man læger åndelige sår på, syntes mig ikke så indlysende, før jeg lyttede opmærksomt til bønnerne: »... holde hans bud, som han har givet dem, så hans Ånd altid må være hos dem« (L&P 20:77).

Jeg kan blive helet af Jesu Kristi forsoning.

Jeg er taknemlig for det, som mine skrammede hænder minder mig om, når jeg rækker ud efter nadveren. Hver søndag lover jeg at undgå at få flere indre skrammer i løbet af den kommende uge, og jeg husker, at de sår, som jeg har på sjælen, kan læges, når jeg holder budene og lytter til Hellig- ånden. □







# »Hvilken smuk og yndig Joseph Smiths første bøn og den første åbenbaring

I mange år har de sidste dages hellige med værdighed og inderlighed sunget den inspirerede salme »Joseph Smiths første bøn«, som er skrevet af George Manwaring. Teksten til denne hellige sang beskriver, hvordan Gud viste sig for et menneske, et budskab, der glæder alle troende. Læg mærke til skønheden i disse ord:

*Hvilken smuk og yndig morgen,  
solen farver smukt vor jord,  
bier summe fugle syng  
som et lifligt englekor,*

*og i lundens svale skygge  
Joseph søger Herren stor ...*

*Ned han knæler, sagte beder,  
det er drengens første bøn,  
mørkets magter ned i støvet  
knuger denne jordens søn;  
uforsagt han dog vedbliver  
at anrøbe Gud i løn ...*

*Mørket viger, lys neddaler,  
solens lys det overgår;  
glorieglansen på ham falder,  
skovens træ'r ildstøtten når.*

*Joseph skuer Gud vor Fader,  
som med Sønnen for ham står ...*

*»Joseph, denne er min Elskte,  
hør ham!« lød vor Faders bud.  
Josephs simple ord bønhørtes,  
henrykt hører han sin Gud;  
fryd og glæde hjertet fylder,  
thi som Seer han kåres ud.  
(Salmer og sange, nr. 18).*

Som beskrevet i salmen førte Joseph Smiths første udtalte bøn til en fantastisk oplevelse, som millioner af men-



# g morgen»

Ældste Carlos E. Asay, emeritusmedlem af De Hølvfjeds

DEN HELLIGE LUND, AF AL ROUNDS

nesker i dag kender som den første åbenbaring. Det var den første af de mange åbenbaringer, som profeten Joseph Smith modtog i løbet af sit korte virke her på jorden. Det var den første i en række af begivenheder, som indvarslede tidernes fylde uddeling – en tid, hvor alt det skulle genoprettes, som Gud fra forud har forkyndt gennem sine hellige profeter (se ApG 3:18-21). Det var den første af flere åndelige hændelser, som fulgte med genoprettelsen af Jesu Kristi evangelium og oprettelsen af »den eneste sande og

levende kirke« (L&P 1:30). Det markerede begyndelsen til en verdensomspændende bevægelse, som var forudbestemt til at rulle frem, »til den opfylder hele jorden« (L&P 65:2).

Men Joseph Smiths første åbenbaring var ikke den første af sin art i menneskehedens historie. Moses så Gud ansigt til ansigt og talte med ham. Ved den lejlighed fik Moses en forståelse af sit forhold til Gud – at han var en søn af Gud »i (hans) Enbarnes lignelse« (Moses 1:6). Han fik også kundskab om Satans mørke og Guddommens

herlighed i modsætning til menneskets nuværende tilstand (se Moses 1:2-20).

Apostlen Paulus bar vidnesbyrd om, at Jesus fra Nazaret viste sig for ham på vejen til Damaskus og ændrede

**Den første åbenbaring, som herover er skildret sådan, som den kunne have udspillet sig i 1820, var den første af en lang række åndelige tilkendegivelser, som fulgte med genoprettelsen af Jesu Kristi evangelium.**

**Da den 14 årige Joseph Smith en dag læste i Bibelen, læste han Jakobs Brev 1:5. Han skrev senere: »Aldrig har et skriftsted gjort stærkere indtryk på noget menneskes hjerte, end dette dengang gjorde på mig« (JS-H 1:12).**



JOSEPH SMITH SØGER VISDOM I BIBELEEN. DALE KILBOURN

hans liv (se ApG 26:9-23). Hans beretning om det himmelske syn fik kong Agrippa til at udbrøde: »Det er lige ved, at du overtaler mig til at blive kristen« (vers 28). Hvem ved, hvor mange der blev omvendt af Paulus, efter at han havde haft sin epokegørende oplevelse? Andre, som for eksempel Lehi, Nephi og Alma, kunne føjes til listen over dem, der har mod-

taget vidunderlige tilkendegivelser af Guds magt. Hvert af de syn, som blev modtaget og nedskrevet, har sin herlighed og kom i overensstemmelse med Guds vilje og som opfyldelse af et guddommeligt formål.

Man kunne måske spørge, hvilke guddommelige hensigter, der blev opfyldt som følge af den manifestation,

som fandt sted i lunden nær Palmyra i New York i foråret 1820. Kun de, der forstår omstændighederne omkring denne enestående hændelse, kan finde et udtømmende svar. En lang nat med åndeligt mørke, usædvanlig religiøs iver, splittelse blandt de, der kaldte sig kristne, jævne bønders søgen efter en større kundskab om det, der hører Gud til og andre enestående forhold havde banet vejen for, at profeten Joseph Smith kunne indtræde i et drama, som stadig udspiller sig. Blandt de mange hensigter, som blev opfyldt, og de åndelige guldgruber, som kan hentes frem af den første åbenbarings guldmine er disse:

**1. Der er ingen vindere, når det gælder ordkløveri.** Joseph erfarede,



at der ikke er nogen vindere, når man skændes om religiøse anliggender. En sådan stridbarhed er kun til Satans fordel, for han er »faderen til splid og uenighed« (3 Nephi 11:29). Han er djævelen, som sætter præst op mod præst og får omvendte til at strides indbyrdes (se JS-H 1:6).

Desuden bekræftede Joseph den kendsgerning, at vigtige åndelige spørgsmål ikke kan afgøres alene ved »at henvise til Bibelen,« så længe religionstærere udlægger det samme skriftsted så forskelligt (JS-H 1:12).

**2. Satans magt og mørke er en realitet.** Joseph stødte på »et virkeligt væsens magt fra den usynlige verden,« som bandt hans tunge og omsluttede ham med tæt mørke, da han begyndte

at bede (JS-H 1:16; se også vers 15). Denne magt blev udøvet af den onde, der betragtede Joseph Smith som en trussel mod sit rige af synd og vildfarelse.

Få mennesker har rystet og irriteret den onde mere end Joseph, få har mærket mørkets samlede kræfter i højere grad end han, og få har sejret mere ædelt over Satan end han (se JS-H 1:20).

**3. Lysets og sandhedens magt kommer fra Gud.** Mens Joseph bad om udfrielse fra den magt, der bandt hans tunge og fyldte ham med fortvivelse, erfarede Joseph det, som Moses havde erfaret mange århundreder tidligere angående Satans mørke og intethed i sammenligning

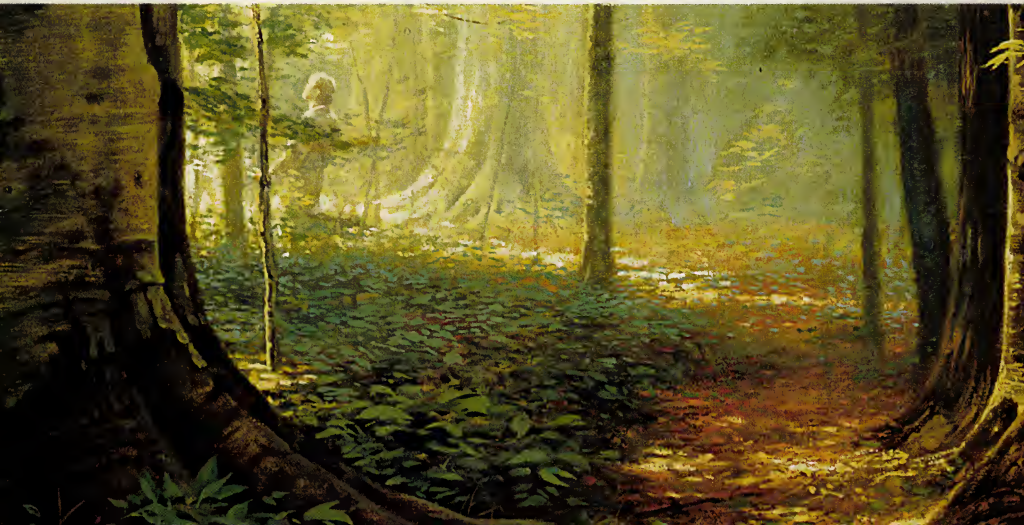
med det lys og den frihed, som hører Gud til (se Moses 1:10-15). Joseph sagde:

»Jeg (så) en lyssøjle lige over mit hoved, stærkere end solens glans, og den dalede gradvis ned, indtil den hvilede på mig.

Ikke så snart havde den vist sig, førend jeg følte mig befriet fra den fjende, som holdt mig bunden« (JS-H 1:16-17).

**»Da jeg troede, at dersom [Gud] gav dem visdom, der manglede den, og ville give gavmildt og uden bebrejdelser ... begav jeg mig ... ud i skoven for at ... bede højt« (JS-H 1:13-14).**

DEN HELLIGE LUND, AF GREG K. OLSEN





»Jeg (så) en lysøjle lige over mit hoved, stærkere end solens glans ... Da lyset hvilede på mig, så jeg to personer, hvis glans og herlighed trodsr enhver beskrivelse, stående over mig i luften« (JS-H 1:16-17).

»Lys og sandhed skyr den onde« (L&P 93:37). Mørkets magter flygter for lysets magt, ligesom natten viger for daggyret.

4. Den eneste sande Gud og Jesus Kristus viste sig. Da Joseph så Faderens og Sønnens herlighed, erfarede han, at han var skabt i Guds billede, nøjagtig som skrifterne siger. »Da lyset hvilede på mig,« skrev Joseph, »så jeg to personer, hvis glans og herlighed trodsr enhver beskrivelse, stående over mig i luften. Den ene af dem talte til mig, kaldte mig ved navn og sagde, idet han pegede på den anden: *Denne er min elskede Søn. Hør ham!*« (JS-H 1:17).

På få øjeblikke tilbagevistes den for-dærvende myte om en upersonlig, ufølsom og uforståelig Gud. Vor himmelske Faders sande karakter – han, der er far til vores ånder – blev åben-baret, sammen med sin elskede Søn, Jesus Kristus, han, der sonede for men-skenes synder (se Hebr 12:9).

George Q. Cannon har sagt: »Men alt dette [kristendommens myter] blev fejret bort på et øjeblik ved selveste den Almägtiges tilsynekomst ... På et øje-



blik forsvandt alt dette mørke, og atter fandtes der på jorden et menneske, som i kødet havde set Gud, som havde set Jesus, og som kunne beskrive dem begge» (*Journal of Discourses*, 24:371-372).

**5. Faderens og Sønnens samhörighed blev åbenbaret.** Ved et enkelt blik og nogle få udtalte ord forstod Joseph den sande lære om Guddommens enhed – en lære, som i århundreder var blevet misforstået af vildfarne mennesker. Foran stod to personer, som var lige så særskilte og forskellige som enhver jordisk far og søn. Og dog uvist de to personer en fuldkommen enighed i tanke og hensigt, som ikke kunne fornægtes. Faderen udtrykte sin kærlighed for Sønnen og bad ham om at tale, for han vidste, at Sønnen ville sige det, som Faderen ville have sagt, hvis han havde valgt at føre ordet.

Da denne lære var klarlagt, var der ingen grund til at komme med gisninger om Frelserens nedskrevne ord:

»Ikke for dem alene beder jeg, men også for dem, som ved deres ord tror på mig,

at de alle må være ét, ligesom du, fader, i mig og jeg i dig, at de også må være i os, for at verden skal tro, at du har udsendt mig« (Joh 17:20-21).

**6. Ingen af den tids kirker var den rigtige.** Joseph fik besked på ikke at tilslutte sig nogen af kirkerne. Han beretter:

»Min hensigt med at gå og spørge Herren var at få at vide, hvilken af alle sekterne, der var den rette, så jeg kunne vide, hvilken jeg skulle slutte mig til. Så snart jeg derfor havde fattet mig så meget, at jeg igen kunne tale, spurgte jeg de over mig i lyset stående personer, hvilken af alle sekterne, der var den rette – og hvilken jeg skulle slutte mig til.

Der blev svaret mig, at jeg ikke skulle slutte mig til nogen af dem, thi de var alle forkerte« (JS-H 1:18-19).

Denne udtalelse må til at begynde med have bekymret Joseph, eftersom medlemmer af hans familie havde sluttet sig til et bestemt trossamfund, og han følte sig draget af et andet. Men Gud havde talt, og hvem var Joseph, at han skulle sige ham imod?

**7. Vildfarelserne i de eksisterende kirker blev afsløret.** Joseph erfarede, hvorfor han ikke måtte slutte sig til nogen eksisterende kirke: »Den person, som talte til mig, sagde, at alle deres trosbekendelser var en vederstyggelighed for ham, og at disse lærere alle fordærvede, at 'de drager nær til mig med læberne, men deres hjerter er langt fra mig. De lærer sådanne lærdomme, som er menneskebud og har gudfrygthedens skin, men fornægter dens kraft'« (JS-H 1:19).

Efter alt det, Joseph havde set og hørt, hvordan skulle han da kunne tilslutte sig en sekt, som den Almægtige ikke anerkendte? Muligvis var nogle af lærerne »Kristi ydmyge disciple; alli-

gevel (var) de blevet ledet således, at de (tog) fejl i mange ting, fordi de (var) blevet undervist ved menneskenes lærdomme« (2 Nephi 28:14).

Måske gjorde nogle en hæderlig indsats, men det var ikke nok til »at lære ethvert menneske om den rette vej« (2 Nephi 25:28).

**8. Jakobs vidnesbyrd var sandt.** Joseph erfarede, at »Jakobs vidnesbyrd var sandt, at et menneske, som fattes visdom, kan bede til Gud og få svar og uden bebrejdelse« (JS-H 1:26).

Han erfarede også, at en sjæl fra begyndelsen af det 19. århundrede var lige så dyrebar i Guds øjne, som en sjæl fra Moses' tid eller fra Kristi tid, for hvorfor skulle Herren ellers besvare hans ydmyge bøn og personligt vise sig for ham? Desuden erfarede Joseph, at personlig åbenbaring kan modtages af dem, der ydmyger sig og nærmer sig Gud med urokkelig tro og med sønderknust hjerte og angergiven ånd.

**9. Joseph Smith havde en mission.** Tre år efter sin første åbenbaring erfarede Joseph, »at Gud havde et værk for (ham) at udføre« og at hans »navn skulle nævnes for ondt og godt blandt alle nationer, slægter og tungemål« (JS-H 1:33).

Den udtalelse er blevet opfyldt med udgivelsen af Mormons Bog, præstedømmets gengivelse, oprettelsen af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helige og forkyndelsen af evangeliets fylde over hele verden.

**»Den ene af dem talte til mig, kaldte mig ved navn og sagde, idet han pegede på den anden: Denne er min elskede Søn. Hor ham!« (JS-H 1:17).**

#### 10. Joseph blev et særligt vidne om Gud og hans Søn Jesus Kristus.

Bitter forfølgelse og hån fulgte profeten Joseph resten af hans liv – fra lunden til graven. Ikke desto mindre forblev han tro mod sit ord og sin særlige kaldelse. Han sagde: »Thi jeg havde set et syn; jeg vidste det, og jeg vidste, at Gud vidste det, og jeg kunne ikke fornægte det« (JS-H 1:25). Og i en alder af blot 38 1/2 år led Joseph Smith martyrdøden og beseglede med sit eget blod sit vidnesbyrd – et vidnesbyrd, som havde sin rod i den første åbenbaring.

Disse og andre sandheder har forbindelse til profeten Joseph Smiths første åbenbaring. Hver af de ti ovennævnte sandheder udgør en kraftig stråle af levende lys, som gennemtrængte mørkets og frafaldets lange nat, som havde holdt menneskeheden i trældom i mange århundreder. Sammen udgør disse stråler et kraftigt lys af intelligens, som har ført mange mennesker nærmere Gud. Som Orson Pratt opsummerede det: »Ét minuts undervisning af personer klædt i Guds herlighed, som kommer fra de evige verdener, er mere værd end alle de bøger, som nogensinde er skrevet af uinspi-



DEN FØRSTE ÅBENBARING, AF LOWELL BRUCE BENNETT

rerede mennesker« (*Journal of Discourses*, 12:354).

Det hele begyndte så stille, så enkelt og så vidunderligt for 177 år siden. En troende dreng tog et lille skridt og bad. En kærlig himmelsk Fader lyttede og svarede. Resultatet heraf kan med rette kaldes et kæmpespring for menneskeheden.

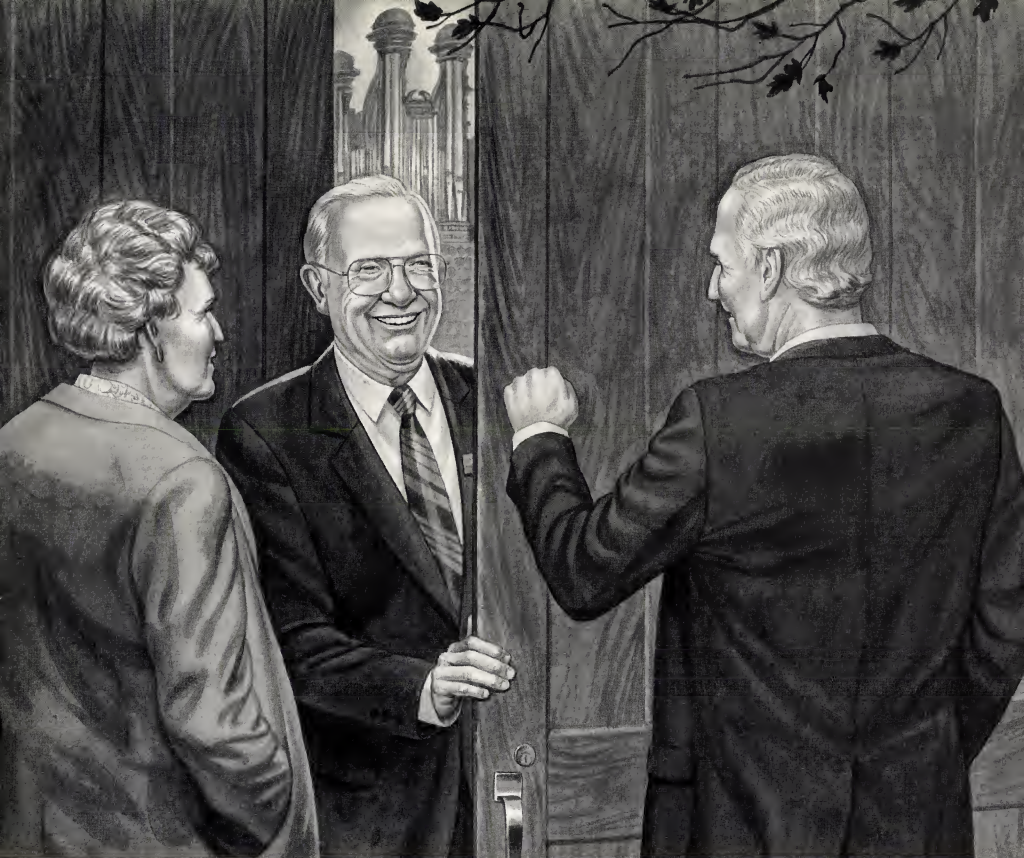
Alle de tårne, som nogensinde er bygget, og alle de rumskibe, som er blevet opsendt, blegner ved siden af Joseph Smiths første åbenbaring. Selvom mennesker flyver længere og længere op i himlen, vil de ikke finde Gud eller se hans ansigt, medmindre de ydmyger sig, beder og følger de sandheder, som blev åbenbaret gennem genoprettelsens profet.

Nogle mennesker har tåbeligt sagt: »Hvis I fjerner Joseph Smith og hans bøn i lunden og den første åbenbaring, så kan vi godt godtage jeres budskab.« Disse mennesker vil have os til at begrave de skatte af frelsende sandheder, som vi allerede har nævnt, samt mange flere og vende ryggen til »den

vigtigste begivenhed, der har fundet sted i verdenshistorien fra Kristi tid og op til den herlige stund, da [den første åbenbaring] fandt sted« (Bruce R. McConkie, *Mormon Doctrine*, 2. udgave, 1966, s. 285).

Joseph Smith »var stor i livet og stor i døden i Guds (øjne)« (L&P 135:3). Han »har gjort mere (Jesus alene undtaget) for menneskenes frelse i denne verden end noget andet menneske, der nogensinde har levet her« (vers 3). Denne hyldest, som blev skrevet af John Taylor, profetens Joseph Smiths nære ven og øjenvidne til Josephs og Hyrums martyrdød, var sande, da de blev udtalt, og de bekræftes hver eneste dag, mens Guds rige ruller frem, så Himmeriges rige må komme (se L&P 65:6).

Hvor var det dog en smuk og yndig morgen i foråret 1820, da Joseph Smith søgte Herren stor i ydmyg bøn! Og hvor er det dog vidunderligt, at en kærlig himmelsk Fader, i selskab med sin elskede Søn, besvarede bønningen i form af den første åbenbaring! Vi, som nu fryder os i det lys og de sandheder, som strømmede fra den epokegørende samtale mellem Gud og et menneske, står i stor gæld til dem, der tog del i den mindeværdige begivenhed. Det er vores privilegium at prise profeten, som skued' Jehova, at tjene ham, som er ophav til vores frelse, nemlig Jesus Kristus, og tilbede Gud vor Fader, den sande og levende Gud, i lys og sandhed. □



ILLUSTRERET AF CHRISTOPHER H. CREEK

## »Gud vær' med dig«

Det var afslutningen på en ferie, men begyndelsen på en endnu længere rejse.

**DeAnne Walker**

**D**a Thor og Solvor Torgersen fra Hosle i Norge rejste til USA på forretningsrejse i november 1993, havde de planlagt at holde en kort ferie, inden de vendte hjem. Selvom de ikke var medlemmer



af Kirken, var et af deres tre feriemål Salt Lake City, hvor de ville høre Tabernakelkoret.

Da de havde besøgt de to andre feriemål, var deres ferie næsten forbi. »Men noget sagde mig, at vi *skulle* tage til Salt Lake City, inden vi rejste hjem,« siger Solvor.

Da de fejlagtigt troede, at Tabernakelkoret øvede fredag aften, fløj Torgersens til Salt Lake City på en fredag – deres sidste aften i USA. Thor mindes, at så snart de nåede Salt Lake City, »lejede vi en bil og kørte hen til Tempel-

pladsen. Vi skyndte os hen til Tabernaklet, men der var ikke nogen.« Døren var låst!

»Det var sent,« siger Thor, »men vi begyndte at banke – ja, faktisk hamrede vi på døren. Af en eller anden årsag følte vi, at vi *skulle* indenfor.«

Heldigvis var der nogen inde i Tabernaklet, som hørte den vedvarende banken. En missionær på Tempelpladsen ved navn ældste Wilmer Taylor bød Torgersens indenfor og viste dem rundt i det tyste Tabernakel. Han fortalte dem, at koret øver om torsdagen, ikke om fredagen.

»Vi kan ikke vente til næste torsdag,« udbrød Solvor. »Vi flyver til Norge i morgen, og vi er kommet hele denne lange vej bare for at høre koret!«

Ældste Taylor, der ikke rigtig vidste, hvordan han skulle løse deres problem, foreslog, at Torgersens vendte tilbage næste morgen, så ville han lave om på sine aftaler, så han kunne vise dem rundt på Tempelpladsen.

Den friske efterårs morgen hørte Solvor og Thor for første gang om templet, pionererne, Moroni og Mormons Bog.

Da rundvisningen var forbi, besøgte de atter Tabernaklet og hørte mere om den historiske bygning. Netop som de skulle til at gå, begyndte en optagelse af koret at spille.

»Det var som om jeg blev slået på skulderen i det øjeblik,« mindes Solvor. »Jeg satte mig ned og begyndte at græde. Jeg kunne ikke holde op. Thor forsøgte at forklare min sære opførsel med, at jeg var blevet overvældet af den smukke musik, men jeg fortalte ham ikke, hvad der virkelig var sket, for jeg kunne ikke tale. Ældste Taylor sagde bare: 'Det var Ånden.'

Jeg kendte ikke den sang, som koret sang, men to tanker fór gennem mit hoved,« fortsætter Solvor, »for det første følte jeg et inderligt ønske om at vide, hvad denne kirkes medlemmer havde, og for det andet følte jeg en inderlig længsel efter at blive medlem af denne kirke.«

Da Solvor og Thor forlod Tabernaklet, havde de knap tid til at nå deres fly kl. 11. Men da de skyndte sig af sted, spurgte ældste Taylor: »Vil I gerne have besøg af missionærerne derhjemme?«

Solvor og Thor svarede straks »ja«. De gav missionærerne deres adresse og gik bort fra en oplevelse, som de ikke helt forstod.

De vendte hjem med en masse ubesvarede spørgsmål og begyndte at læse noget af den litteratur, som de havde fået i Salt Lake City – et eksemplar af Mormons Bog, nogle missionærpejer og et eksemplar af *Et stort og forunderligt værk*. Da de var ivrige efter at få mere at vide, ringede de til Kirken i Oslo. Den 10. januar 1994 bankede to ældster på deres dør.

Ved dette første besøg besvarede ældsterne Landon Wright og Kurt Elison mange af Solvors og Thors spørgsmål. Der fulgte mange flere besøg. Thor og Solvor lyttede, og deres hjerter blev rørt, mens de lærte mere om evangeliske sandheder. De havde visse forbehold, da de hørte om den første åbenbaring. »Jeg tænkte meget over Joseph Smith,« sagde Solvor. »Til at begynde med syntes jeg, at det var en underlig historie, men så indså jeg, at den slet ikke var så underlig.

Jeg mindedes en lang nat 35 år tidligere – det var lige inden jeg fødte mit første barn. Ved en hellig oplevelse den nat fik jeg at vide, at mit lille barn kun ville være hos mig i kort tid – at han snart ville blive taget tilbage til vor himmelske Faders nærhed. Jeg var helt knust og bad om, at det ikke måtte være sandt. Men den følgende morgen blev mit barn født med alvorlige skavanker, og lægerne bekræftede det, jeg havde hørt. Jeg vil aldrig glemme den fortvivelse, jeg følte.«

Efter at have tænkt over den oplevelse tænkte Solvor igen på beretningen om den første åbenbaring, og hun indså, at det, ældsterne havde fortalt dem, var sandt – at



FOTOGRAFIER VENLIGST UDLÅNT AF THOR OG SOLVOR TORGENSEN

**Bror og søster Torgersen sammen med andre medlemmer fra Sandvika Ward i Oslo Stav i Norge ved templet i Stockholm, herover (yderst til højre), og hjemme, til højre.**

Joseph Smith *havde* set Faderen og Sønnen, og at de *havde* talt til ham. »Jeg tror nu, at min egentlige omvendelse begyndte 35 år, før vi fandt Kirken,« siger hun, »og at mit barn, som jeg mistede for så længe siden, havde ventet på dette øjeblik.«

Inden påske havde Solvor besluttet sig for at blive døbt. Da Thor stadig tøvede med at forpligte sig til dåb, spurgte ældsterne ham: »Kan du give os én god grund til *ikke* at blive døbt sammen med Solvor?«

»Solvor og jeg talte indtil kl. 1 om natten om min beslutning,« mindes Thor. »Jeg følte behov for at være lidt alene, så midt om natten gik jeg ud og arbejdede på min bil. Jeg arbejdede – og jeg bad. Jeg bad om, at det måtte stå klart for mig, at det var det rigtige valg. Efter to lange timer fik jeg endelig den bekræftelse, jeg havde brug for. Jeg vidste, at der *ikke* var nogen god grund til ikke at blive døbt sammen med Solvor.«

Thor og Solvor blev døbt den 17. april 1994. Et år senere



FOTO: JANET THOMAS

blev de besøgt i templet i Salt Lake City. Robert, det barn, de havde mistet 36 år tidligere, blev også besøgt til dem den dag. »Jeg vil aldrig glemme det øjeblik,« siger Solvor. »Robert var der i Ånden – alle, som var til stede kunne fornemme hans nærvær.«

Solvor smiler, når hun mindes sine følelser efter det første besøg i Salt Lake City. »Da jeg gik rundt på Tempelpladsen den kolde novemberdag, følte jeg mig som et helt nyt menneske. Jeg kom til Tempelpladsen som turist og gik derfra som mormon. Ældste Taylor sagde, at det var Ånden, som havde rørt mig den morgen i Tabernaklet, og Thor sagde, at det var musikken. De havde begge ret! Gud vidste, hvilket redskab han skulle bruge for at belære mig – og det var koret!«

Solvor og Thor ved nu, hvad det var for en sang, de hørte koret synge første gang – »Gud vær' med dig, til vi ses igen« (*Salmer og sange*, nr. 92). Siden dengang har de føjet mange optagelser med Tabernakelkoret til deres musiksamling, og de har endda overværet en af korets koncerter. Men af alle de smukke stykker musik på korets repertoire vil intet røre dem så inderligt, som den første smukke salme gjorde: »Til vi ses i fredens hjem ... Gud vær' med dig, til vi ses igen.« □

# UKUELIG MARY ANN



Rex G. Jensen

Mary Ann, der ikke var ukendt med trængsler, bar sin tids prøvelser og lidelser med tro og stoisk ro.

**D**en sidste dages hellige pioner Mary Ann Angell Young var et levende vidnesbyrd på, at tro på Gud og hans evangelium er grund nok til at udholde trængsler med værdighed, tålmodighed og urokkeligt håb. Hendes hengivenhed over for evangeliet var så inderlig, og hendes tillid til Herren så grundfæstet, at ingen forfølgelse, intet slid, ingen sygdom eller adskillelse fra sine kære, hverken i liv eller død, kunne rukke hendes tro.

## ÆGTESKAB MED EN »GUDS MAND«

Mary Ann, der blev født i Seneca i Ontario County i staten New York i

1803, blev opdraget af gudfrygtige forældre. Da familien flyttede til Providence i staten Rhode Island, sluttede Mary Ann sig til Free Will Baptist Church og udviklede en stærk interesse for Bibelen.

»Hendes studium af skrifterne, især profetierne, optog hendes sind så meget, at hun tillidsfuldt så frem til deres opfyldelse, og som følge deraf besluttede hun, at hun ikke ville gifte sig, før hun 'traf en Guds mand.'« Den velsignelse opnåede hun flere år senere, kort efter sin omvendelse til det gengivne evangelium.

Mary Ann hørte om Mormons Bog, da ældste Thomas B. Marsh forkyndte genoprettelsens budskab i Providence i 1830. Hun bad ham om et eksemplar af den hellige bog, som hun bøn-somt læste og troede på. »Hun bar ofte vidnesbyrd om, at Ånden vidnede for hende om Mormons Bogs sandhed, da

**Mary Anns indsats for at lindre andres lidelser levede fuldt ud op til hendes tro på Jesu Kristi gengivne evangelium.**



ILLUSTRERET AF BRUCE MARTIN





**Brigham Young kom sig efter en alvorlig sygdom takket være sin hustru Mary Anns omsorg og inspirerede behandling.**

hun holdt bogen i sine hænder. Det vidnesbyrd var så stærkt, at hun aldrig senere kunne tvivle på det,« skrev hendes levnedsskildrer Emmeline B. Wells.<sup>2</sup>

To år senere rejste Mary Ann til New York for selv at undersøge det nye trossamfund. Hendes forældre, som besøgte venner i nærheden af Palmyra, havde ikke i deres breve fortalt nok om den nye tro til at stille hende tilfreds. Så hun rejste hen til sine forældre, og sammen hørte og

antog de det gengivne evangelium og blev døbt af ældste John P. Greene, der var Brigham Youngs svoger.

Eftersom hendes forældre ikke var i stand til at slutte sig til de hellige i Ohio i 1833, rejste Mary Ann alene til Kirtland. Der mødte hun i en alder af 30 år sin længe ventede »Guds mand«. Da hun hørte Brigham Young prædike, følte hun sig »instinktivt tiltrukket af ham og ... beundrede ham så meget, at da ... han anmodede hende om at blive hans hustru, sagde

hun uden tøven ja, i visheden om, at han var hendes sande livsledsager.«<sup>3</sup>

Efter en kort forlovelse blev de gift den 18. februar 1834, to år efter at Brigham's første hustru, Miriam Works, var død og havde efterladt Brigham alene med to små døtre. Brigham skrev i sin dagbog, at Mary Ann »tog sig af mine børn, passede mit hjem og arbejdede trofast for min families og rigets interesser.«<sup>4</sup>

#### LIDELSENS OVN

Skønt de nygifte bestemt ikke var ukendte med trængsler, skulle de snart opleve endnu sværere tider. Mary Ann havde knap nået at sætte sit hjem i orden, før Brigham drog af sted for at følge profeten på marchen med Zions hær, og pøblens forfølgelser tog til i både Ohio og Missouri.

I december 1837 udelukkede Joseph Smith ca. 40 frafaldne af Kirken ved en »gennemgribende lugning.«<sup>5</sup> Denne handling førte til forfølgelse, had og trusler om vold og død mod Brigham, som ihærdigt havde vidnet mod oprørerne og forsvaret profeten. Brigham's liv var i fare, og han flygtede fra Kirtland den 22. december. Kort efter forlod også Joseph og andre trofaste medlemmer Kirtland.

Hele den vinter måtte Mary Ann og hendes fem børn klare sig selv, mens apostater terroriserede dem og hærgede deres hjem i den fejlagtige tro, at



Brigham gemte sig der. Plageånderne »brugte 'trusler og et vulgært sprog' som rystede [Mary Anns] følelser, så hendes helbred blev svækket. Det var, fortalte hun senere sin levnedsskildrer, 'utvivalstomt mit livs sværeste prøvelse.'«<sup>6</sup>

I februar 1838 samlede Mary Ann, der nu led af tuberkulose, sine børn og de få ejendele, som pøblen ikke havde berøvet dem, og foretog den lange, vanskelige rejse fra Kirtland i Ohio til Richmond i Missouri for at blev genforenet med sin mand. »Han blev så ... chokeret over forandringen i hendes fremtoning, at hans første ord var: 'Du ser jo ud, som om du stod med det ene ben i graven.'«<sup>7</sup>

Brigham kunne nu bruge sin tid på at pleje Mary Ann. Herren var også klar over hendes desperate behov for hvile og omsorg. Den 17. april 1838 modtog Joseph Smith en åbenbaring, som midlertidigt frigjorde Brigham fra hans tyngende ansvar i Kirken og dermed gav ham mulighed for at vie sin tid til sin familie og sin syge hustru.<sup>8</sup>

Men den tiltrængte hvile blev kortvarig. Spændinger og sammenstød mellem de hellige og Missouris indbyggere tog til, indtil Kirkens medlemmer i oktober 1838 igen blev drevet bort fra deres hjem. I februar 1839 blev familien Young og flere end 800 andre hellige tvunget til at forlade staten. De trodsede vinterens kulde og søgte tilflugt i staten Illinois. Eftersom deres vogne

og dyr var blevet inddraget, måtte de fleste af de forarmede hellige gå.

Under denne hårde udvandring drog Brigham Young i forvejen med sin familie og fandt husly til dem, hvorefter han vendte tilbage for at ledsage de svagere og forældreløse hellige videre. Mary Ann og børnene boede 11 forskellige steder under denne tre måneder lange prøvelse.

#### OVER FLODEN OM VINTEREN

Ti dage efter at Mary Ann havde født Emma Alice i Montrose i Iowa-territoriet den 4. september 1839, kaldte pligten atter hendes mand bort – på mission til England. Brigham var så syg, at han ikke kunne gå uden støtte, og hele hans familie var også plaget af sygdom.

Ved deres triste afsked sagde Mary Ann til ældste Young: »Drag af sted og fuldfør din mission, så vil Herren velsigne dig, og jeg vil gøre mit bedste for at tage vare på mig selv og børnene.«<sup>9</sup> Hun satte sin lid til Gud og glædede sig over, at hun havde kræfter nok til at tage afsked med sin mand, inden han rejste.

Mellem Nauvoo og Montrose er Mississippi-floden 1,6 kilometer bred. Mary Ann var ofte nødt til at sætte over den farlige flod i en lille jolle for at hente mad. En dag sent i november 1839 led Mary Ann af malaria og hendes sultne børn græd af længsel efter mad.

Mary Ann kastede et laset tæppe ned i båden og pakkede det om sig selv og den nyfødte Emma Alice. Et vinteruevr var trukket op, og der blæste en stiv nordvestenvind hen over floden. Mary Ann, der kun var iført en tynd bomuldskjole og et sjal, roede ud i de stormombuste bølger, som gennemblødte både hende og hendes baby.

Langt om længe nåede Mary Ann frem til Nauvoo og besøgte en ven, som bispiste hende. »Søster Young kom ind i mit hjem ... med sin lille Alice i favnen. Hun var ved at besvime af kulde og sult, og hun var drivvåd,« skrev denne søster. »Jeg forsøgte at overtale hende til at blive, men hun afslog og sagde: 'Børnene derhjemme er også sultne.' Jeg vil aldrig glemme, hvordan hun så ud, rystende af kulde og klædt i en tynd kjole ... Hun kom tilbage [fra tiendekontoret] med nogle kartofler og lidt mel, som hun syntes meget taknemlig for, og ... svag, som hun var fra kuldegysninger og feber, kæmpede hun sig ned til flodbredden« for at ro hjem igen.<sup>10</sup>

#### EN FRELSENDE ENGEL

Da Brigham vendte hjem fra England, blev han ramt af, hvad man i dag mener må have været skarlagensfeber. Det var vinter, og familien boede i en bjælkehytte, der kun havde et tæppe som dør. »Da feberen forlod mig den 18. dag,« skrev Brigham, »var jeg ... så

tæt på døden, at jeg end ikke kunne lukke øjnene... og min vejtrækning gik i stå... [Mary Ann] kastede koldt vand i ansigtet på mig; men da det ikke hjalp, smed hun en håndfuld stærk kamfer i ansigtet og øjnene på mig, heller ikke det mærkede jeg... Hun holdt mig så for næsen... og anbragte sin mund direkte over min og pustede ned i mine lunger, indtil hun havde fyldt dem med luft. Det satte gang i mine lunger, og jeg begyndte atter at trække vejret.«<sup>11</sup> Den inspirerede behandling, som nu er en almindelig anvendt teknik, var ikke kendt eller brugt før i det 20. århundrede.

Brigham byggede senere et nyt hjem til sin familie i Nauvoo, og en vis grad af fred og fremgang hvilede over den oplomstrende by: Men inden længe rejste modstanden mod de hellige sig igen, indtil de atter måtte forlade deres hjem midt om vinteren.

På vandring vestover gjorde Mary Ann hyppigt brug af sine helsebringende talenter. Hun plejede Thomas L. Kane, hvilket fik ham til at vie sit liv til at hjælpe de hellige og andre undertrykte mennesker. Hun plejede også Eliza R. Snow.

I Winter Quarters i Nebraska »udførte søster Young en ædel mission. Næsten hver eneste hytte i bosættelsen var plaget af sygdom, og der var kun få levnedsmidler og slet ingen bekvemmeligheder... [Mary Ann], der forhørte sig om alles behov og gav

medicin og omsorg til de trængende, var i sandhed en frelsende engel.«<sup>12</sup>

Mary Ann rejste ikke af sted til Saltsødalen sammen med sin mand i foråret 1847. I stedet blev hun tilbage for at tage sig af børnene og andre.

Tre uger efter at Brigham Young var ankommet til Saltsødalen, vendte han tilbage efter sin familie. Sammen nåede de deres nye hjem i Utah den 20. september 1848.

I betragtning af de afsavn og trængsler, som familien havde måtte lide før, levede de i relativ fred og velstand i mange år. Men Mary Anns velstand ændrede ikke på »hendes adfærd over for... sin næste. Hun tog sig altid af de fattige og ingen blev sendt tomhændet bort.«<sup>13</sup>

Mary Ann fødte seks børn og tog sig af to adoptivdøtre; hendes søn Brigham Young jun. blev senere apostel.

Mary Ann levede fem år efter sin mands død. To år før sin død, den 27. juni 1882, voldte kroniske sygdomme hende store lidelser, ligesom også senere »de alvorlige smerter gjorde det, som hun bar med stor tålmodighed og fuldstændig lydighed mod sin himmelske Faders vilje.«<sup>14</sup>

Trods sit livs trængsler udviste Mary Ann en urokkelig tillid til Herren. »Aldt munter og livlig«<sup>15</sup> gennemlevede hun en lang række trængsler med fantastisk trofasthed og villighed og »skuede altid opad mod det sted, hvorfra hjælpen ville komme.«<sup>16</sup>

Den vigtigste kilde til styrke var hendes vidnesbyrd. Hun bar ofte vidnesbyrd om, at Joseph Smith var Guds profet, og at Brigham Young var hans retmæssige efterfølger. I sit liv havde hun ofte set disse leders profetier opfyldt. »Jeg ved det for mig selv,« sagde hun, »og jeg bærer vidnesbyrd for hele verden, at dette er det evige evangelium, åbenbaret ved Guds inspirations kraft og ved englesøg i tidernes fylde uddeling.«<sup>17</sup> □

#### NOTER

1. Kate B. Carter, red., *Our Pioneer Heritage*, 20 bind, 1958, 1:420.
2. Emmeline B. Wells, »Biography of Mary Ann Angell Young«, *Juvenile Instructor*, 1. januar 1891, s. 17.
3. *Ibid.*
4. Leonard J. Arrington, *Brigham Young: American Moses*, 1985, s. 37.
5. *Ibid.*, s. 61.
6. *Ibid.*
7. Wells, »Biography«, s. 19.
8. *History of the Church*, 3:23.
9. Emmeline B. Wells, »Biography of Mary Ann Angell Young«, *Juvenile Instructor*, 15. januar 1891, s. 56.
10. *Ibid.*, s. 57.
11. Elden J. Watson, red., *Manuscript History of Brigham Young, 1801-1844*, 1968, s. 125.
12. Emmeline B. Wells, »Biography of Mary Ann Angell Young«, *Juvenile Instructor*, 1. februar 1891, s. 94.
13. *Ibid.*, s. 95.
14. *Ibid.*
15. Emmeline B. Wells, »Biography of Mrs. Mary Ann Young«, *Woman's Exponent*, 15. september 1887, s. 59.
16. Emmeline B. Wells, »L.D.S. Women of the Past«, *Woman's Exponent*, 9. maj 1908, s. 66.
17. Emmeline B. Wells, »Biography of Mrs. Mary Ann Young«, *Woman's Exponent*, 15. september 1887, s. 59.

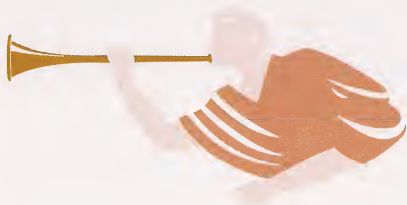
STJERNEN  
BØRNES TJERNEN

146. ÅRGANG

JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

APRIL 1997





## Jesus Kristus forklarer nadveren og bøn



Jesus Kristus sendte sine disciple ud efter brød og vin, og han bad nephiterne sætte sig på jorden.

3 Nephi 18:1-2



Da disciplene vendte tilbage, brød Frelseren brødet i små stykker og velsignede det, hvorefter han gav noget af det til sine disciple, og derefter bad han dem om at uddele det til folket.

3 Nephi 18:3-4



Han sagde, at det at deltage i nadveren var et vidnesbyrd om, at de altid ville erindre ham og hans offer. Og så ville de have hans Ånd hos sig.

3 Nephi 18:6-7



Jesus Kristus velsignede vinen og gav lidt af den til sine disciple. Disciplene gav vin til folket.

3 Nephi 18:8



Han fortalte sine disciple, at deltagelse i nadveren viser, at vi er villige til at holde hans bud.

3 Nephi 18:10

ILLUSTRERET AF JERRY THOMPSON



Jesus lovede atter, at de, der modtager nadveren og altid erindrer ham, vil have hans Ånd til at hjælpe sig.  
3 Nephi 18:11



Han fortalte sine discipule, at de ville blive velsignet, hvis de ville holde hans bud.  
3 Nephi 18:14



Han sagde, at de altid skulle bede, og at de skulle bede, sådan som de havde set ham bede.  
3 Nephi 18:15-16



Frelseren gav alle nephiterne befaling om at bede i hans navn til Faderen og til at bede med deres familier.  
3 Nephi 18:17-21



Han sagde, at folket ofte skulle komme sammen, at tage imod andre med åbne arme ved møderne, at bede for dem og være gode eksempler for dem.  
3 Nephi 18:22-24



Frelseren gav sine discipule magt til at overdrage Helligånden. Så dækkede en sky folket, så kun disciplene så Jesus Kristus stige til himmels.  
3 Nephi 1:36-39

# HEMMELIG UGE

Jennifer Jensen

ILLUSTRERET AF ELISE BLACK



**P**rimarylektioner kan sandelig ændre meget! I sidste uge sagde søster Persson, at eftersom vi skulle døbes i år, skulle vi prøve at gøre det, som Jesus vil have, vi skal gøre og følge hans eksempel. »Mette,« spurgte hun mig, »hvorfør gjorde Jesus så meget for andre mennesker?«

Jeg svarede: »Fordi han elskede dem.«

Så talte vi om at tjene andre mennesker af kærlighed



og ikke for at få tak. Til sidst fik søster Perssons øjne et særligt glimt, og Julie sukede, fordi hun vidste, at det betød, at søster Persson havde en opgave til os. »Jeg vil bede hver af jer om at gøre noget for en eller anden hver dag i denne uge, uden at de ved det,« udfordrede hun os. »Små gode gerninger kan have stor betydning for andre mennesker.«

Det ville altså blive svært i *min* familie. Mor og far lægger mærke til alt, hvad vi gør, især fordi de som regel skal sige tingene til os mange gange, før der sker noget. De ville blive meget mistænksomme, hvis tingene pludselig begyndte at ske af sig selv.

Mandag efter skoletid sagde mor, at hun skulle følge min storesøster Jeanette til lægen. Så snart hun var gået, kiggede jeg udenfor og så, at min bror Buster spillede basketball. Jeg vidste, at han ikke ville komme ind lige med det samme. Jeg vaskede op og stillede alt på plads. Det var faktisk Busters tur til at vaske op, men han venter altid, indtil mor nærmest råber af ham. Denne gang behøvede mor ikke at råbe op, og Buster ville tro, at mor havde vasket op for ham. Ingen ville gætte, at jeg havde taget opvasken.

Det føltes underligt den aften – på en måde ganske fredfyldt. Buster lavede lektier uden at blive bedt om

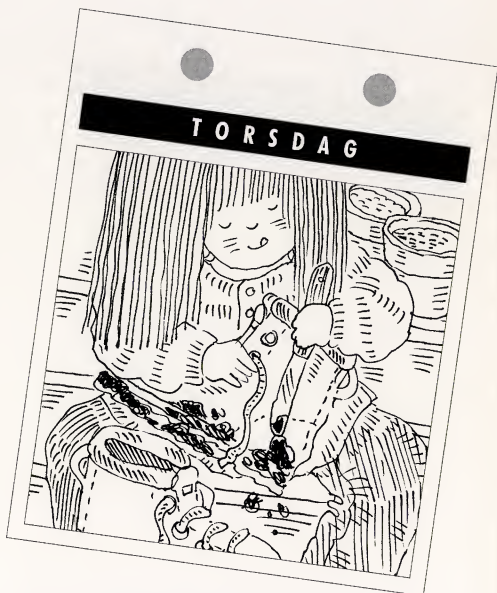
det, og Jeanette og mor ryddede muntert op efter aftens-  
maden. Ingen sagde noget om, at opvasken var blevet  
klaret.

Om tirsdagen bagte vi småkager. Da vi var færdige,  
tog jeg seks kager op af krukken, pakkede dem ind i en  
serviet og lagde dem i en lille brun papirpose. Fru Hen-  
riksen inde ved siden af er enke og bor helt alene. Jeg



ved, at hun elsker mors småkager, så jeg stillede dem på  
hendes dørrin, ringede på og gemte mig bag en busk.  
Hun blev meget glad, da hun fandt småkagerne.

Onsdag efter skoletid opdagede jeg, at Jeanette ikke  
havde redt sin seng, så jeg gjorde det for hende. Det var

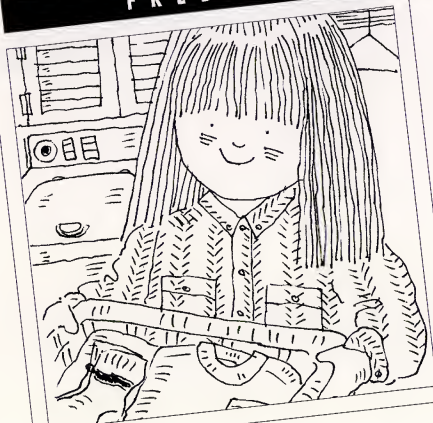


svært, for jeg skulle arrangere sengetæppet  
helt rigtig. Til sidst så det ud til at være i orden, men da  
jeg så ordentligt efter, stak der noget af lagnet ud under  
tæppet. Jeg var lige ved at græde. Jeg stak det bare ind  
under madrassen, så jeg slap for at gøre det helt om, og  
jeg håbede på, at hun ikke ville gætte, at det var mig,  
der havde redt sengen. Da Jeanette kom hjem den aften,  
sagde hun ikke noget om det.

Da jeg stod op næste morgen, spekulerede jeg på, om  
det overhovedet var værd at gøre noget, for alle syntes  
bare at være ligeglade. Jeg mener, ingen havde lagt  
mærke til noget og spurgt, hvem der havde gjort det!  
Men jeg ville gerne kunne fortælle søster Persson, at jeg  
havde gjort, som hun bad om, så jeg fortsatte.

Far havde stadig mudder på sine støvler fra sidste uge,  
og jeg vidste, at han skulle bruge dem på lørdag, så da

F R E D A G



jeg kom hjem fra skole, fandt jeg den gamle kniv, han bruger som skraber. Og så brugte jeg en hel time på at gøre dem rene igen. Det meste af tiden håbede jeg på, at han ville blive glad for det.

Fredag morgen var min madpakke parat, da jeg kom ned. Mor måtte have smurt den – Jeg havde endda fået ostekiks med. Så jeg gav hende et ekstra stort knus og følte mig godt tilpas igen. Om eftermiddagen lagde jeg alt det rene tøj på plads, mens hun skrællede gulerødder og kartofler til aftensmaden, og så havde jeg det endnu bedre.

Lørdag morgen stod Buster og jeg tidligt op for at se fjernsyn. Vi får lov til at se fjernsyn, indtil alle er stået op og det er tid til de huslige pligter. Far kom ind med støvlerne på og gav mor et kys. »Tak fordi du har renset dem, skat,« sagde han. »Jeg har udskudt det hele ugen.«

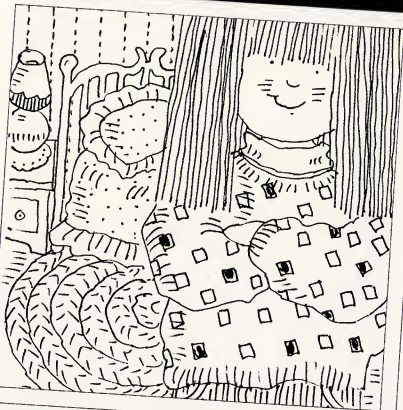
Mor så overrasket ud. »Men jeg har ikke ...«

Men far var allerede ude af døren. Jeg kiggede bare på fjernsynet og smilede indvendigt, hvor mor ikke kunne se det.

Mor lod os se fjernsyn en halv time ekstra, før hun slukkede og sagde: »Klæd jer på, for nu skal vi arbejde.« Hun lød glad, så vi vidste, at det ville blive en sjov arbejdsdag.

Jeg nåede hele vejen gennem mit værelse og hen til kommoden, før jeg opdagede, at en eller anden allerede havde redt min seng – sengetæppet lå helt glat og fint, og pudsen var rettet til. Nedenunder fløjtede mor. Jeg smilede, både indvendig og udvendig. Små ting kan sandelig betyde meget. Jeg havde en del at fortælle søster Persson på søndag. □

L Ø R D A G





# FRED VED LYDIGHED

**Ældste Rex D. Pinegar**

De Halvfjeds

**E**n dag modtog jeg en telefonopringning fra mit barnebarn Joel. Han var blevet inviteret med en flok skolekammerater til Sea Camp i San Diego. De ville få lov at kigge bag kulisserne i Sea World og se, hvordan dyrepasserne arbejdede og hjælpe med at fodre havdyrene. Hans problem var, at turen fandt sted i en weekend, og de skulle dykke og lege på stranden om søndagen.

Hans forældre ville ikke have, at han skulle tage med, men de ville lade ham selv træffe en afgørelse. Han forsikrede dem om, at selvom han ikke kunne være i kirke om søndagen, så ville han ikke gå ud og svømme. Han sagde: »Jeg kan sidde på stranden omgivet af Guds skaberværk. Det ville vor himmelske Fader da ikke blive sur over, vel?«

Joel ville vide, hvad jeg syntes, han skulle gøre. Jeg svarede ham med et spørgsmål: »Joel, hvad tror du, at Jesus ville have, du skulle gøre?«

Hans stemme lød lidt trist, da han svarede: »Bedste-

far, jeg tror ikke, at han ville være glad for, at jeg gjorde det på en søndag.«

Og så besluttede han sig for ikke at tage med. Det havde ikke været en let beslutning at træffe, men det var den rigtige.

Vi må alle træffe svære beslutninger. Der er mange spændende ting, som vil føre os væk fra Kristus, hvis vi vælger dem. De biograf- og videofilm vi vælger at se, den morskab vi søger, den musik vi lytter til, det tøj vi går i og det vi siger påvirkes alt sammen af, hvor stærkt et ønske vi har om at følge Kristus.

Når vi træffer vores beslutninger, føler vi måske, at det er for hårdt at blive holdt udenfor eller gå glip af det, som verden synes er helt i orden. Men når vi vælger at følge Kristus, vil vi opleve den fred og tryghed, som kommer af at træffe de rette valg. Han vil indgyde os mod, når vi er nødt til at stå alene.

*(Tilpasset fra en tale ved oktoberkonferencen 1991).*



# PÅSKE- BERET- NINGEN

Fortalt af Marita Schugk



KRISTUS MED BØRNE, AF HARRY ANDERSON

**1** Jesus har været et lille barn, ligesom dig. Han elsker dig. Han har altid elsket små børn. »Og han tog dem i favn og lagde hænderne på dem og velsignede dem« (Mark 10:16).



LIDSNIT AF DEN SIDSTE NADVER, AF CARL BLOCH. ORIGINALEN HÆNGER I FREDERIKSBORG SLOTSKIRKE. GENGIVET MED TILLADELSE FRA FREDERIKSBORG MUSEUM.

**2** En dag fortalte Jesus sine disciple (de mennesker, der troede på ham), at han skulle rejse bort. Han sagde, at de skulle huske ham og elske hinanden.

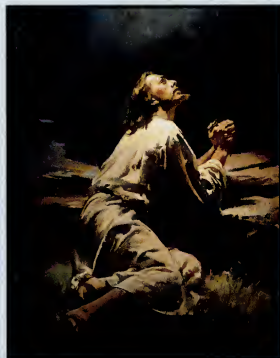
Jesus spiste nadveren sammen med sine disciple for at vise os, at den er meget vigtig. Vi tager nadverbrødet og vandet som en hjælp til at huske ham.

Han sagde: »Gør dette til ihukommelse af mig« (Luk 22:19).

**4** Senere lod onde mennesker Jesus piske, og de fik ham sømmet til et trækors. Jesus hang på korset i lang tid. Og selvom det ikke var nat endnu, så blev det helt mørkt. Jesus døde, og hans ånd forlod hans krop.

»Og der faldt mørke over hele jorden ... Og Jesus råbte med høj røst: 'Fader, i dine hænder betror jeg min ånd'« (Luk 23:44, 46).

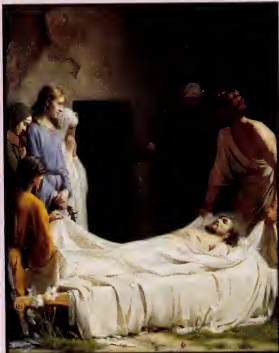
**3** Jesus vidste, hvad der skulle ske med ham. Han fortalte sine disciple, at på den tredje dag, efter at onde mennesker havde slået ham ihjel, skulle han leve igen og aldrig mere dø. I Getsemane Have led og blødte Jesus for alle menneskers synder. De, der omvender sig og tror på ham skal få evigt liv.



KRISTUS I GETSEMANE, AF HARRY ANDERSON. GENGIVET MED TILLADELSE FRA PACIFIC PRESS PUBLISHING.

»I sin angst bad han endnu mere indtrængende, og hans sved blev som bloddråber, der faldt på jorden« (Luk 22:44).

**5** Josef, en af Jesu venner, fik hans lig taget ned fra korset og svøbte det i et rent lagen. Derefter blev hans lig lagt i en grav, og indgangen til graven blev lukket med en stor sten.



KRISTI BEGRAVELSE, AF CARL BLOCH. ORIGINALEN HÆNGER I FREDERIKSBORG SLOTSKIRKE. GENGIVET MED TILLADELSE FRA FREDERIKSBORG MUSEUM.

»Så tog Josef Jesu legeme og svøbte det i et rent lagen og lagde det i den nye grav, som han havde ladet hugge ud i klippen til sig selv. Og han væltede en stor sten for indgangen« (Matt 27:59-60).



KRISTIFÆLLEN, AF HARRY ANDERSON

**6** Søndag morgen, tre dage efter at Jesus var død, rullede en engel stenen væk fra indgangen. Da Maria og Maria Magdalene kom ud til graven og så, at den var tom, blev de bange.

»Englen sagde ... 'Frygt ikke ... han er opstået, som han har sagt'« (Matt 28:5-6).



FRYGTSOMT HÅB, AF DEREK HEGSTED

**7** Jesus var opstået. Hans ånd og hans krop var sammen igen. Men det forstod Maria Magdalene ikke. Jesus kaldte hende ved navn og talte med hende. Hun genkendte hans stemme og vidste så, at han virkelig var opstået fra de døde.

Jesus viste sig for andre. De så og rørte ved hans opstandne krop.

»Se på mine hænder og fødder – det er mig. Føl på mig og se; en ånd har ikke kød og knogler, som I ser, jeg har« (Luk 24:39).



SE ANVET HÅNDE OG FØDDER, AF GERRIT KONNEV CLAWSON. ET BILLEDE ORIGINAL AF HARRY ANDERSON

**8** Fordi Jesus opstod, vil vi også opstå, efter at vi er døde. Det er det, påsken handler om. Jesus lever, og på grund af hans offer, skal vi leve igen og få tilgivelse for vores synder, hvis vi vil omvende os og tro på ham. □

# OMVENDELSE – AT GØRE DET FORKERTE GODT IGEN

Karen Ashton

»**Thi se, jeg, Gud, har lidt dette for alle, for at de, som vil omvende sig, ikke skal lide**« (L&P 19:16).



Hvad er evangeliets anden grund sætning i den fjerde trosartikel? Hvis du sagde »omvendelse«, så har du ret!

Omvendelse er at holde op med at gøre noget forkert og så gøre det rigtige i stedet for. Frelseren ønsker, at du skal holde dig fra det dårlige og komme til ham (se 3 Nephi 30:1-2). Han gav sit liv for at betale for vores synder, så du kan blive tilgivet og gjort ren igen, hvis du vil omvende dig.

Når du ikke holder budene, eller når du sårer andre, kan Helligånden ikke være hos dig, og så føler du dig måske ked af det, ensom eller bange. For at ændre de følelser må du holde op med at gøre det forkerte og begynde at gøre det rette. Vor himmelske Fader og Jesus Kristus vil hjælpe dig med at ændre dig. Denne ændring kaldes omvendelse.

Omvendelse begynder indeni dig – i dine tanker og i dit hjerte. Når du ved, at du har gjort noget forkert, så tænk over det, indtil du føler sorg i dit hjerte. Lad være med at undskyldte dig selv eller at bebrejde andre. Fortæl din himmelske Fader, hvad du har gjort, og hvordan du har det. Fortæl ham, hvor højt du elsker ham og bed om hans hjælp. Hvis du har såret nogen, så forsøg at gøre det godt igen. Lov din himmelske Fader, at du af hele dit hjerte vil prøve på at gøre det rette fra nu af.

Omvendelse begynder indvendig, men det kan også ses udenpå. Når du lover din himmelske Fader, at du vil gøre det rette, så holder du dit løfte ved at ændre din opførsel. Du vil behandle andre mere kærligt og venligt. Du vil holde budene. Disse handlinger vil få dig til at føle godt for dig selv og andre.

Du må omvende dig mange gange i løbet af dit liv. Når du vender dig fra det, der er forkert, og gør det, der er rigtigt, vil du komme nærmere og nærmere din himmelske Fader og Jesus Kristus.

Vor Herre Jesus Kristus har lovet, at hvis du vil omvende dig, så vil han velsigne dig og ikke mere huske det, du gjorde forkert (se Helaman 13:11; L&P 58:42).

## Instruktioner

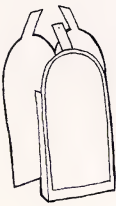
(1) Lim side 11 på et stykke tykt papir og farvelæg hver tegning. (2) Klip langs de fuldt optrukne sorte streger og fold langs den stiplede linje. Lim flap 1 fast langs kanten af det tredje billede. (3) Lav små huller, som anvist, i flap 2, 3 og 4 og læg flapperne oven på hinanden, så hullerne ligger lige oven i hinanden. Slå en dobbeltknude på en tråd, og stik så tråden gennem hullerne i flapperne. (4) Hæng din Omvendelseshjælp op et sted, hvor du kan se den hver dag.

## Forslag til fællestid

1. *Bed fem primarylærere om hver at forklare et af omvendelsens fem trin. Tag børnene med ud på omvendelsens sti ved at besøge forskellige steder i lokalet. Når I kommer til hvert område, taler I om det pågældende trin: Erkendelse, anger, bekendelse, genoprettelse og overholdelse af budene (se »Omvendelse«, Håndbog i evangeliske principper, s. 79). Giv hvert barn en liste med omvendelsens trin og foreslå, at de bruger denne aktivitet til deres familieaften.*

2. *Fortæl børnene, at når vi prøver at være ligesom Jesus, og når vi omvender os, så vil vi føle Frelserens kærlighed. Syng »Jeg prøver at bli' som Jesus« (Børnenes sangbog, nr. 40) og »Min Frelser elsker mig« (Børnenes sangbog, nr. 42).*

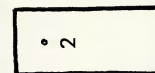
3. *Bed et medlem af biskoprådet om at tale om det evangeliske princip: »Jeg vil vælge det rette. Jeg ved, jeg kan omvende mig, når jeg begår en fejl.« Bed ham om at fortælle, hvordan dette princip har velsignet ham. Bær dit vidnesbyrd om omvendelsens princip.*



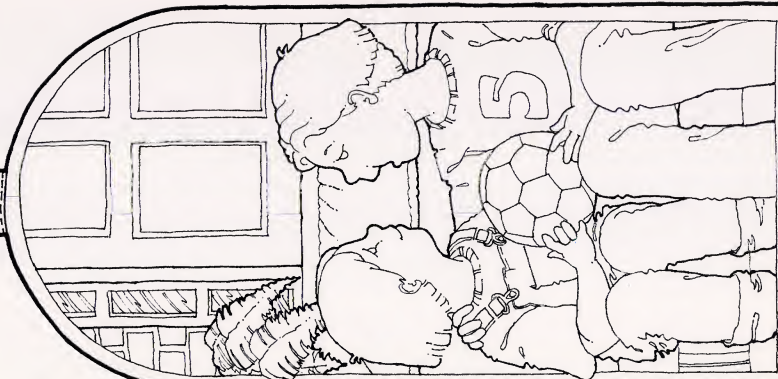
• 4



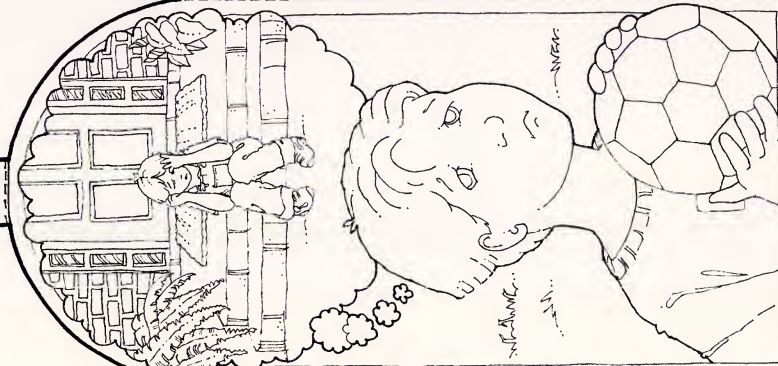
• 3



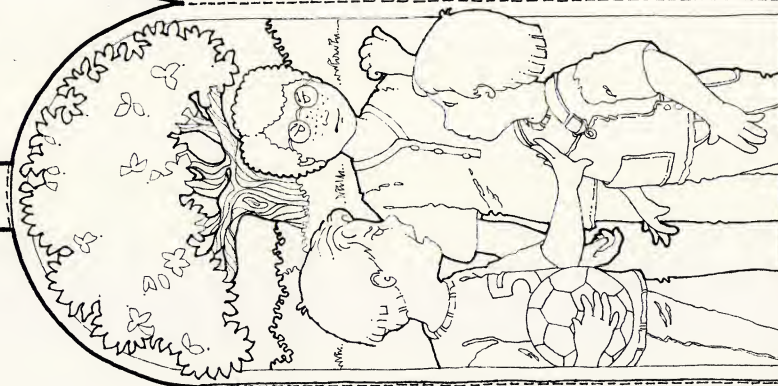
• 2



GODT IGEN.



AT GØRE DET FORKERTE



OMVENDELSE ER

FLAP 1 (LIM)

## GENNEM DAMMEN

Colleen Fahy

Den lille frø vil gerne ud og slikke solskin på åkanden ude i dammen. Hjælp den med at finde vej derud.



## EN SKØR KAZOO

Du skal bruge et toiletpapersrør eller et tykt stykke karton, som du ruller til et rør, samt et stykke cellofan eller bagepapir (ikke plastfilm) og en elastik.

1. Anbring cellofanet eller bagepapiret over den ene ende af røret.
2. Sæt papiret godt fast med elastikken.
3. Nyn ind i den åbne ende af røret. Du kan nynne melodier eller bare lave sæere lyde. Lav kazoo'er sammen med dine venner, så kan I lave et helt kazoo-orkester.

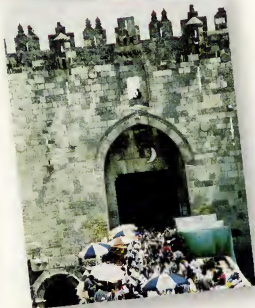


ILLUSTRERET AF ELISE BLACK



NYE VENNER

# DAN BALL FRA JERUSALEM



**Jamie Macomber**

**H**vordan ville det mon være at bo der, hvor Jesus boede – at gå gennem Jerusalems gader eller stå på Oliebjerget?

Det ved Dan Ball. Dan, der er ti år, og hans familie boede i Jerusalem i et år, mens hans far, Terry Ball, underviste på BYU's Jerusalem center for mellemøstlige studier. Dans yndlingssted i det hellige land er Genezaret Sø, hvor Jesus kom med mange af sine lærdomme. Den er smuk og grøn, og Dan elskede at svømme og se efter krabber sammen med sine brødre Cody og Alex, som

er seks år. Familien Ball sejlede hen over Genezaret Sø, ligesom Jesus og hans apostle gjorde. Mens de var der, læste de om, hvordan Jesus gik på vandet og fik stormen til at stilne af (se Matt 14:22-33).

Dan har også siddet på Saligprisningernes Bjerg nær Galilæa og læst Jesu Bjergprædiken (se Matt 5-7).

Et andet sted, som Dan holdt af at besøge, var byen Jeriko. Han elsker historien om Josva og slaget om Jeriko og om, hvordan byens mure faldt sammen, da israelitterne råbte og præsterne blæste i vædder-

**Øverst: Jerusalem. Til venstre: Dan og hans bror Cody, efter at de har jagtet krabber i Genezaret Sø; Damaskusporten i Jerusalem.**

horn (se Jos 6). Dan holder også af beretningen om, hvordan kong Hizkija som forsvar mod et muligt angreb fra assyrerkongen lod en tunnel grave under Jerusalem, så man kunne hente vand ind i byen (se 2 Kong 20:20; 2 Krøn 32:1-4, 30). Dan har endda gået gennem den tunnel.

Han har hørt om mange af de begivenheder, som fandt sted i og omkring Jerusalem, og som står nedskrevet i Det Gamle og Det Nye Testamente. Han lærte også noget om Jerusalem fra Mormons Bog.

Dan, hans bror Christopher på 16 og hans søstre Cami på 18 og Carla på 14 gik på en international skole i Jerusalem. De havde venner fra hele verden, deriblandt også nogle fra Jerusalem og de nærliggende byer. Selvom mange af deres klassekammerater ikke var medlemmer af Kirken, ved familien Balls børn, at vor himmelske Fader også elsker de børn. Familien Ball lærte mange kulturer og religioner at kende, men de lærte især det jødiske folks og palæstinenserens kulturer at kende.

Dan stræber efter at følge det eksempel, som Jesus har sat for os. Da han var otte år gammel, blev

han døbt, fordi han vidste, at det var det, Jesus forventede af ham. Han blev døbt i Jordanfloden, hvor Jesus blev døbt af Johannes Døber (se Mark 1:4-11).

DeAnna, Dans mor, siger, at han gjorde meget for at forberede sig på at blive døbt ved at lære mere om evangeliet og studere skrifterne hver aften. »Han var et rigtig godt eksempel for sine små brødre,« sagde hun.

Påsketiden var noget ganske særligt for Dan. Han hørte om palmesøndag (søndagen før påske), hvor folk viftede med palmeblade for at fejre Jesu indtog i Jerusalem (se Joh 12:12-13). Dan tænkte meget på Jesus og hans forsoning, især da han besøgte Getsemane Have, hvor Jesus led for hele verdens synder (se Matt 26:36-46; Luk 22:40-45). Dan var også ude ved graven i haven, hvor Frelseren blev lagt efter sin korsfæstelse, og hvorfra han opstod tre dage senere (se Joh 19-20).

Ved at bo i Jerusalem lærte Dan meget om Jesus Kristus. Han siger, at skrifterne virker mere levende for ham nu, og at hans vidnesbyrd bliver stærkere og stærkere for hver dag, der går. □







*Til venstre, fra oven og nedefter:*  
**Graven i haven; Dan og hans far**  
**inden dåben i Jordanfloden;**  
**Dan og hans bror Christopher i**  
**Hizkijas tunnel.**

*Til højre, fra oven og nedefter:*  
**Der blæses i vædderhorn ved**  
**Jeriko; familien Ball; på æselryg i**  
**Judæas ørken.**





Dit ansigt kan vise, hvad du føler. Når du har gjort noget forkert, burde du være ked af det og bede om tilgivelse. Så skal du prøve at lade være med at gøre den samme fejl igen. Vor himmelske Fader og Jesus Kristus ved, at hvis du omvender dig, så vil du blive glad.

## FØLELSER

Pat Graham

ILLUSTRERET AF SHALINA MOONEY KAWASAKI



1. Tag forsigtigt denne side ud af tidsskriftet. Lim siden på tykt papir og klip så hovedet og ansigtet ud.
2. Klip åbninger langs de stiplede linjer og før ansigtet ind gennem åbningerne.
3. Du kan gøre ansigtet ked af det eller glad ved at bevæge kroppen op og ned.
4. Du kan bruge ansigtet til en familieaften, hvor du kan fortælle, hvad du har lært om omvendelse.

# AT ERKENDE SANDHEDEN

**»Og atter er det andre givet gennem den Helligånd at kende forskel på kraftige gerninger, om de er af Gud eller ej« (L&P 46:16).**

**M**ed så mange modstridende påvirkninger ude i verden er det en velsignelse at have adgang til de af Åndens gaver, som hjælper os til at vide, hvem vi bør følge, og hvad vi kan tro på.

## HVILKEN PÅVIRKNING?

En af Åndens gaver, som hjælper os til at vide, hvad der er sandt, er gaven til at skelne »kraftige gerninger.« Denne gave hjælper os til at afgøre, om en given påvirkning kommer fra Gud eller fra en anden kilde (se Hyrum M. Smith og Janne M. Sjodahl, *Doctrine and Covenants Commentary*, 1957, s. 274-275). Gaven til at skelne gerninger gør os i stand til at modtage tilskyndelser fra Helligånden, som igen kan hjælpe os til at erkende, når nogen er påvirket af Guds Ånd. Den giver os også evnen til at erkende falske udlæggninger af skrifterne og til at undgå påvirkninger, som vil bedrage os eller lokke os bort fra de sande principper.

I denne uddelings første tid var der nogle medlemmer af Kirken, som mente, at de modtog »åbenbaringer« for hele Kirken, skønt de ikke var bemyndiget til det. Andre forkyndte

falske lærdomme. En del medlemmer, som ikke erkendte, at disse manifestationer ikke stammede fra Gud, blev forvirrede og syndede. (Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 256-58).

I denne periode modtog profeten Joseph Smith flere åbenbaringer angående det problem. Han fandt ud af, at hvis Kirkens medlemmer ville »spørge Gud,« så ville Ånden vidne for dem og beskytte dem mod at blive »vildledt af onde ånder eller djævelens lærdomme eller af menneskebud« (L&P 46:7).

## VÆR KVINDER,

### SOM KAN ERKENDE SANDHEDEN

Præsident Boyd K. Packer fra De Tolv Kvorum siger: »Vi har brug for kvinder... som kan se på tendenserne ude i verden og afsløre dem, der, skønt de er populære, er hule eller farlige. Vi har brug for kvinder, der kan påpege de holdninger, som måske slet ikke er populære, men som er korrekte.« (*Stjernen*, april 1979, s. 13).

En søster, som boede i et afsides område, længtes desperat efter selskab. Hun bød ofte en nabo, som var kritisk overfor en bestemt kirkeleder, ind i sit hjem. Efter et stykke tid lod denne søster sig overtale af sin venindes tilsyneladende logiske tankegang. Men en søndag, hvor hun tænkte over denne kritik, viste Ånden hende, at hendes veninde tog fejl, og at hun selv

var uhyggeligt tæt på at miste sit vidnesbyrd. Hun besluttede sig for, at tiden var inde til at gøre sig bedre bekendt med skrifterne og den troens og fredens ånd, som findes i dem.

I L&P 46:8 beder Herren os om at »stræb(e) ... efter de bedste gaver.« En af grundene til, at vi skal stræbe efter disse åndelige gaver, er, siger han, »at (vi) ikke bliver forført.« For at undgå at blive bedraget er det op til os at opnå disse Åndens gaver, der kan hjælpe os til at erkende, hvad der kommer fra Gud og derefter handle ud fra den kundskab.

• *Hvorfor er det vigtigt at kunne skelne mellem de påvirkninger, som vi udsættes for?*

• *Hvordan har Ånden hjulpet dig til at erkende sandheden?* □





# Udkast til en vellykket tale

Darrin Lythgoe

**L**igesom et højhus eller en Storbæltbro kræver en god tale omhyggelig planlægning. Det er ikke altid let at holde en effektiv tale, men med en smule knowhow og de rette redskaber, kan du konstruere og holde en solid tale.

### Vælg et emne

Hvis du får et emne, så hold dig til det. Men hvis du selv må vælge, så bed om Åndens vejledning. Emner, der fokuserer på Jesus Kristus, er altid passende. Det vil måske være en hjælp at stille dig selv disse spørgsmål:

- Er der noget, som jeg føler mig inspireret til at fortælle folk?
- Har jeg et yndlingskriststed, en yndlingshistorie fra skrifterne eller en evangelisk lærdom, som har vejledt mig, og som måske kan hjælpe andre?
- Har jeg haft en åndelig oplevelse, som ikke er for personlig til at fortælle om, som måske kan røre og belære forsamlingen?
- Hvilket evangelisk emne ville jeg gerne selv vide mere om?
- Hvilke aldersgrupper er til stede?
- Hvor lang tid har jeg?
- Hvilke evangeliske emner er jeg mest fortrolig med?
- Kan jeg sige noget, som har forbindelse til årstiden eller højtiden?

### Fastså din hensigt

Hvad vil du gerne have, at forsamlingen skal lære af din tale? Uanset hvad du beslutter dig for, så bøj alt det, du siger, være koncentreret om det formål.

### Saml oplysninger

Brug et par dage til at overveje det emne, du har valgt. Nedskriv små citater, eksempler, nøglespørgsmål, artikler eller andre ideer, der falder dig ind. Du kan også granske nogle af følgende kilder:

- Skrifterne. Brug de hjælpemidler, der findes i dem, til hurtigt at lokalisere det, du søger.
  - Andre evangeliske bøger og kirketidsskrifter.
  - Dine egne personlige erfaringer.
  - Kig i din dagbog eller ransag din hukommelse.
  - Familie og venners oplevelser.
- Sørg for, at de historier, du benytter, er sande.

### Få samling på dit materiale

De bedste taler er enkle og velordnede. Gennemgå dit materiale og arrangér det i idégrupper. Opstil ideerne i logisk rækkefølge og tag det materiale ud, som du ikke har tid til at få med. Prioritér ideer sådan, at du bruger mest tid på hovedpunkterne. Følgende forslag vil hjælpe dig til at disponere din tale:

- Begynd med at fortælle hensigten med din tale med enkle ord. Vær direkte, men dog interessant. Find en kreativ indfaldsvinkel, som kan fange forsamlingens opmærksomhed.
- Afhold dig fra gimmicks eller viser, som vil være upassende.
- Fremlæg dit emne med skriftsteder eller historier, som illustrerer og underbygger din hensigt. Hver pointe

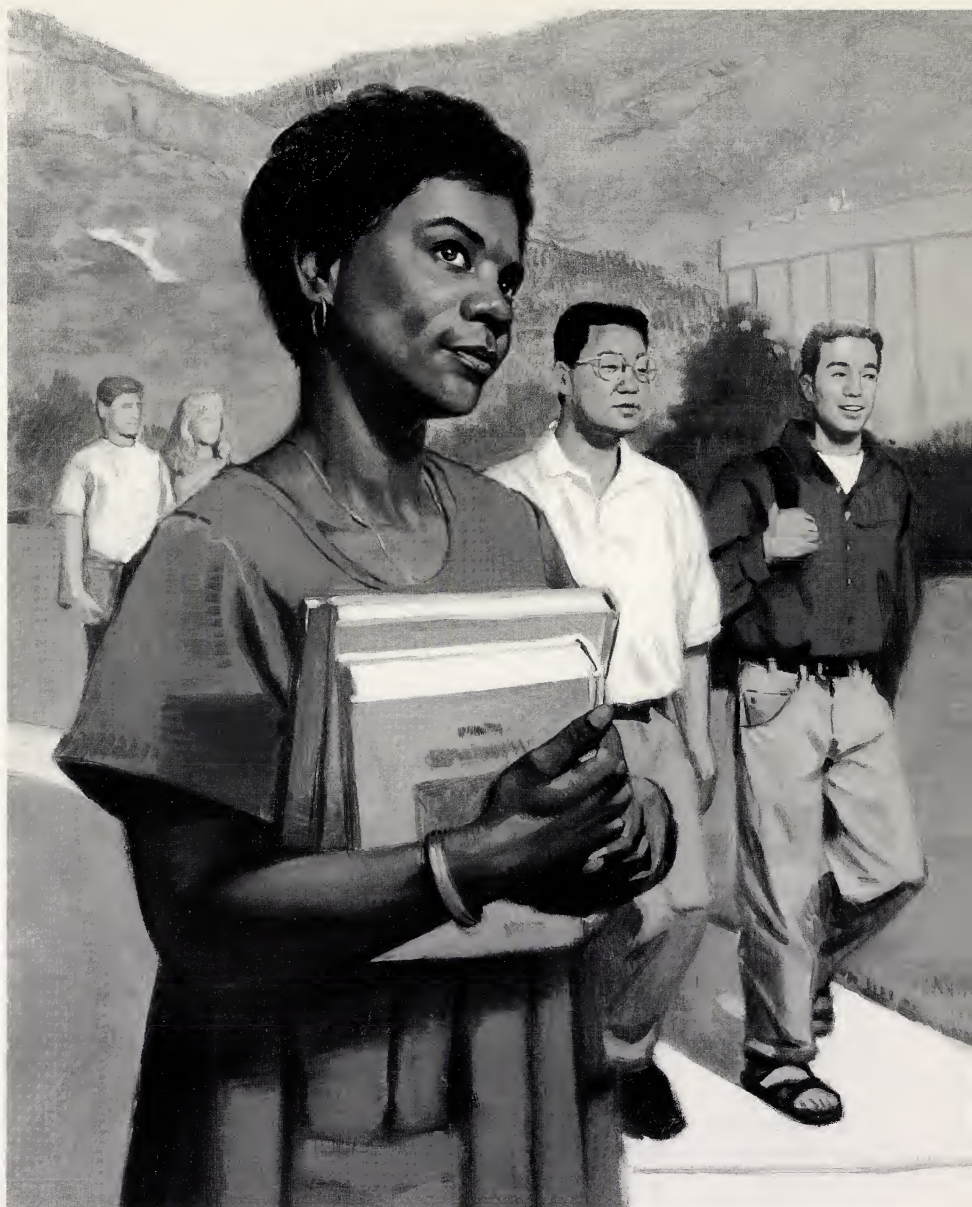
bør følge naturligt efter den foregående.

- Hvis du har i sinde at citere skriftsteder, så skriv dem ned på et kort eller læg et bogmærke ind, så du ikke skal spille tid på at slå dem op, mens du står på talerstolen.
- Afslut din tale med endnu engang at fremhæve hensigten med din tale. Det er også et godt tidspunkt at bære dit vidnesbyrd om det princip, som du har talt om.
- Øv dig på at holde din tale for familie eller venner – eller foran spejlet. Læg mærke til, hvor lang tid talen tager, og tilpas den om nødvendigt.

### Hold din tale

Husk disse gode råd, når du endelig står foran alle de mennesker:

- Ret dig op.
- Tal langsomt og højt nok til, at alle kan høre dig. Hvis der er en mikrofon, så tal direkte ind i den.
- Se ud over forsamlingen så meget som muligt. Prøv at få øjenkontakt med flere forskellige mennesker forskellige steder i lokalet.
- Lad være med at undskyldte, at du ikke holder en bedre tale.
- Hvis du bliver nervøs, så stop op, tag en dyb indånding og find det sted, du er kommet til, og fortsæt så.
- Bevar koncentrationen. Lad ikke en eller anden detalje ødelægge din koncentration.
- Når du afslutter talen, så lad være med at sige »i din Søns ... navn.« Den afslutning hører hjemme i en bøn. Sig blot: »I Jesu Kristi navn. Amen.« □



# Det tempelægteskab, som jeg havde ventet på

Patricia E. McInnis

**D**a jeg for flere år siden tog min eksamen fra Brigham Young University, tilskyndede Ånden mig til at vende hjem til min fødeby Sanford i Maine i den nordøstlige del af USA. Jeg havde ikke meget lyst til at rejse. Som enlig 27-årig kvinde vidste jeg, at mine vigtigste mål var ægteskab, videreuddannelse eller en karriere inden for journalistik. Jeg tvivlede på, at der var de store muligheder for nogen af delene i Maine.

Men trods mine bekymringer rejste jeg hjem med en følelse af, at Herren havde brug for mig der, og et håb om, at han ville hjælpe mig. Selv om arbejdsløsheden var stor i det område, lykkedes det mig at få arbejde som journalist på et ugeblad.

I bøn udtrykte jeg min taknemlighed over så hurtigt at have fundet et godt job.

Men nu da min karriere var på skinner, begyndte jeg at tænke meget over mit mål om at blive gift. Jeg, der havde været medlem af Kirken hele mit liv, havde lært betydningen af evigt ægteskab, lige siden jeg var teenager. Jeg havde altid regnet med at blive gift i templet.

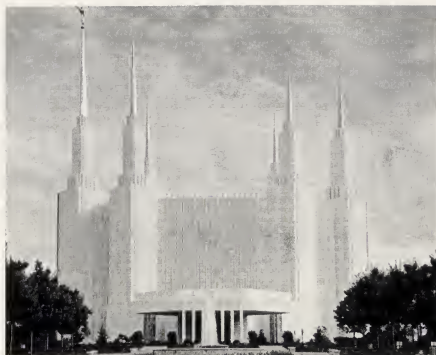
Men jeg havde tilbragt fire år på Brigham Young University, hvor tusinder af unge hellige finder deres evige partner, uden at blive velsignet med udsigt til ægteskab. Som

sort amerikaner på et overvejende hvidt universitet, traf jeg ikke mange mænd, som var alvorligt interesseret i ægteskab.

I Maine var udfordringerne anderledes: Der var simpelthen ikke ret mange sidste dages hellige mænd i området. Jeg begyndte at gå ud med en ung mand ved navn James, som ikke var synderlig aktiv i Kirken. Da jeg fandt ud af, at han stadig havde et vidnesbyrd om Jesus Kristus og evangeliet, fattede jeg håb om, at han ville vende tilbage til Kirken. Jeg bad ofte om, at Herren ville hjælpe ham til at gøre det.

Jo mere jeg forelskede mig i James, desto mere desperate blev mine bønner. Han begyndte at gå regelmæssigt i kirke, men efter et år havde han stadig problemer med vidsomsordet. Han bad mig flere gang om at gifte mig med ham, men under de omstændigheder turde jeg ikke binde mig til ham. Ikke desto mindre fik jeg en fornemmelse af, at James var den rette for mig.

Til sidst indså jeg, at jeg ikke kunne udskyde min beslutning i det uendelige. Eftersom jeg elskede James og troede på, at Herren godkendte vores forhold, gik jeg med til en borgerlig vielse, med den klare intention at stræbe efter at blive besejlet i templet senere. Men det var en bitterød beslutning. Jeg elskede James, men havde svært ved at



acceptere, at vores ægteskab kun skulle være for tid og ikke evigtvarende.

Alligevel holdt jeg fast ved min beslutning. Da jeg gik i seng aftenen før brylluppet, følte jeg mig urolig og utilpas. Jeg havde hørt om brude, som fik nerver på i sidste øjeblik, og jeg troede, at det var det, jeg nu oplevede. Men til min forbauselse opdagede jeg, at i stedet for at gå over, efterhånden som natten skred frem, blev det bare værre og værre som morgenen nærmede sig. Glimt af, hvordan mit fremtidige liv ville forme sig uden et tempelægteskab, dansede for mine øjne. Jeg kunne se mig selv gå alene i kirke eller måske slet ikke komme der. Jeg blev bange for, at en af os skulle dø, inden vi nåede at komme i templet.

I min fortvivlelse og forvirring søgte jeg råd hos min biskop få timer inden brylluppet. Mens jeg talte med ham og modtog en præstedømmevelsignelse, vidnede Ånden for mig, at jeg ikke skulle gennemføre min plan. Til både James' og min sorg aflyste jeg brylluppet. Men midt i sorgen følte jeg en beroligende indflydelse og en indre fred.

Jeg græd og bad meget og tilbragte de følgende dage med at overveje situationen og fundere over, hvad jeg nu skulle gøre. I stedet for at sætte Herren højest i min beslutningsproces, havde jeg sat mit ægteskab højest. I stedet for

at have tro på, at Herren ville hjælpe mig med at opnå mit retfærdige ønske om et tempelægteskab, havde jeg givet op og overbevist mig selv om, at en borgerlig vielse var det bedste, jeg kunne håbe på under de givne omstændigheder.

Jeg besluttede at sætte Herren højest i mit liv. Mens jeg bad om tilgivelse for min manglende tro og min vildfarelse, fornemmede jeg, hvordan byrden lettedes og en ny følelse af styrke voksede frem i mig. Jeg vidste, at Herren ville hjælpe mig gennem min vanskelige situation. Jeg kunne nu sige: »Ske din vilje,« selv om det måske betød, at jeg ikke ville blive gift med James.

Til at begynde med var jeg ikke klar over det, men James havde en lignende oplevelse. Han havde også besluttet at sætte Herren højest i sit liv. Det var vidunderligt at se ham blomstre op, mens han gjorde sig værdig i Herrens øjne. Kort efter modtog han Det Melkisedekske Præstedømme og bad mig om at gifte mig med ham i templet i Washington.

I dag er James og jeg aktive medlemmer af Sanford Ward i Maine. Jeg er overvældet af de velsignelser, som Herren har givet mig. Jeg er så taknemlig for, at han har større indsigt, end jeg har, og at han vidste, at et tempelægteskab var et realistisk mål for mig. □



# FORTÆL ANDRE OM MORMONS BOG

Victor Camargo  
ILLUSTRERET AF DOUGLAS M. FRYER

**E**n af mine naboer, som er medlem af Kirken, gav eksemplarer af Mormons Bog til tre familier i vores kvarter i Argentina. Jeg bor på den anden side af gaden og fik ikke et eksemplar af bogen, men jeg så til, mens familierne blev undervist i evangeliet af missionærerne. Min søster Sandras kæreste var en af dem, der lyttede til undervisningen, og han opfordrede hende til også at deltage.

De blev alle sammen inviteret i kirke en søndag, og Sandra inviterede mig med. Jeg havde aldrig troet, at det skulle ændre mit liv at tage imod den indbydelse til at gå med i kirke. Fra det øjeblik jeg trådte ind i kirkebygningen, følte jeg mig hjemme.

Jeg traf missionærerne og traf en aftale om at blive undervist. Mine forældre ville ikke lukke missionærerne ind, så jeg blev undervist i kirkebygningen. Efter megen faste og bøn blev jeg døbt den 21. januar 1990. To uger senere blev Sandra og hendes kæreste også døbt.

Jeg tror aldrig, at jeg ville have taget imod evangeliet, hvis det ikke havde været for den medlemsfamilie, som gjorde en indsats for at uddele eksemplarer af Mormons Bog.

Jeg er Herren evigt taknemlig for, at jeg har så lydige naboer, som er villige til at dele ud af deres rigdom, nemlig Jesu Kristi evangelium.

Jeg har holdt regnskab med, hvor mange dåb, som er resultatet af de tre eksemplarer af Mormons Bog. På vores gade blev 16 mennesker døbt, og nu er min søster Sandra og jeg på fuldtidsmission. Min mor, som til at begynde med var arg modstander af Kirken, blev døbt, mens jeg har været på mission, og er nu hjælpeforeningspræsidentinde i vores gren.

Min nabo gav mig den viden, som jeg behøvede for at vende tilbage til min himmelske Fader. Vi må give andre den samme mulighed. Jeg ved, at dette er den eneste sande kirke, men andre ved det ikke. Vi må fortælle andre om

Mormons Bog. □



# HJEMAD

Jennifer Gantt Absher

**M**in lillebror skulle ud med en pige for første gang. Jeg havde ringet hjem fra college for at tale med mor, og hun fortalte mig, at Chris var ved at gøre sig klar til at tage af sted. Jeg insisterede på at tale med ham, og Chris og jeg snakkede sammen et par minutter. Jeg fortalte ham, at jeg elskede ham og var stolt af ham, og så sagde vi farvel til hinanden.

Det var sidste gang, jeg talte med min bror. Mindre end to uger senere fik jeg besked om, at Chris var omkommet ved et færdselsuheld, og at jeg skulle skynde mig hjem.

En strøm af minder vældede op i mig, mens jeg foretog den 3000 kilometer lange rejse hjem.

Da jeg satte mig til rette i flyet, mindedes jeg ømt den dag, hvor vi hentede mor og den nyfødte Chris på hospitalet. Jeg var kun 3 år gammel, men jeg husker det tydeligt. Mor havde pakket ham ind i det gule tæppe, som hun havde lavet til ham, og han lå hos hende på forsædet, mens vi kørte hjem i den gamle stationcar. Jeg sad på bagsædet sammen med resten af familien, men jeg kunne ikke lade være med at læne mig så langt frem som muligt, så jeg kunne se min nye lillebror.

Jeg mindedes dengang, hvor mine storebrødre og jeg vikledede fire-årige Chris ind i toiletpapir, så han lignede en egyptisk mumie. Hans lyse hår var knap nok synligt gennem det hvide

papir, som dækkede hele hans krop.

Omkring et år senere faldt Chris og brækkede armen, fordi han ville hoppe i fars og mors seng, ligesom jeg gjorde. Mor gjorde det hurtigt klart for mig, at det også var min skyld, fordi jeg havde sat et dårligt eksempel. Jeg havde så ondt af ham, at jeg fra det øjeblik besluttede at prøve at være en bedre storesøster. Og det var jeg så. Mor sagde, at Chris så meget op til mig.

Men inden længe så jeg op til ham. Da jeg vendte hjem på juleferie efter mit første semester på college, opdagede jeg til min store overraskelse, at Chris var blevet adskillige centimeter højere end mig. Jeg så op til ham, men ikke kun på grund af hans højde. Chris var blevet en imponerende ung mand.

Han fortalte mig ofte om sine åndelige oplevelser. En aften, mens jeg gik i high school, sad Chris og jeg ude i indkørslen og kiggede stjerner. Det var en smuk, klar aften, og vi havde ikke lyst til at gå indenfor. Vi begyndte at tale om jordens og Guds skaberværks skønhed. Chris bar sit vidnesbyrd for mig, og jeg kan huske, at jeg var meget stolt af ham.

Chris og jeg var venner, og selvom vi ikke altid kunne enes, så var vi altid glade for at være søskende. Jeg tog min opgave som storesøster meget alvorligt. Jeg lærte ham at danse, at køre bil med rigtigt gear og at være en gentleman. Da jeg havde fået mit kørekort,

kørte vi hvert år sammen ud for at købe julegaver, og vi snakkede om alt muligt.

Mens minderne vældede frem, ønskede jeg af hele mit hjerte, at jeg kunne få lov til endnu engang at give min lillebror et kram og fortælle ham, at jeg elskede ham. Tårerne løb ned over mine kinder, da jeg hørte svaret på mit inderlige ønske: »Det skal du nok få lov til,« beroligede en tydelig stemme mig. »Det skal du nok få lov til.«

Jeg vidste, at der ville gå lang tid, før jeg ville se Chris igen, men Talsmandens dejlige fred fyldte mig med håb. Jeg vidste helt sikkert, at Chris' ånd ikke var død. Takket være Frelseren ville jeg se Chris igen en dag. Jesus Kristus døde for os, så vi kan leve, så vi ved vores trofasthed kan vende tilbage til vor himmelske Fader, og så familier kan være sammen i al evighed. Jeg kunne være sammen med min lillebror igen, fordi Jesus Kristus har gjort det muligt!

Mens jeg så ud af flyvinduet på himlen og skyerne, bad jeg om, at både Chris og Frelseren måtte vide, hvor meget jeg savnede og elskede dem. Og jeg bad om styrke til at gøre det rette, så jeg en dag ville kunne være sammen med dem igen.

Da flyet landede for at tanke op, tørrede jeg tårerne fra mine øjne. Jeg vidste, at resten af rejsen hjem til min familie ville blive vanskelig, men med



Herrens hjælp, ville jeg kunne klare det. Og jeg ved også, at jeg med Frelserens hjælp kan vende hjem til min himmelske Fader for at være sammen med min familie og mine kære der. □



Familiens fotos af Chris.

Herunder: Chris, til højre, sammen med sine søstre, fra venstre, Jennifer, Veronica og Michelle; hans svigerinde, Amy, bagest; og hans bror Vernon.

FOTOS: VERNIGST UDJANT, P. JENNIFER GRANT ABISER

# EVANGELIETS VINDE NÅR UD

Andrew Clark

S kønt næsten 650 kilometer Atlanterhav adskiller Kap Verdes ti hovedøer fra Afrikas vestkyst, lykkes det alligevel de tørre vinde fra Sahara at berøve øerne for enhver fugtighed. Men en stærkere, livgivende vind har også nået Kap Verde, nemlig Jesu Kristi evangelium.

**Til højre: Michelle og Pedro Semedo og deres familie. Søster Semedo er muligvis den første Kap Verdeaner, som er blevet medlem af Kirken.**

## ET FULDENDT KREDSLØB

De øde, vulkanske Kap Verde-øer var ubeboet indtil det 15. århundrede, hvor de blev bosat af portugisiske kolonister, der benyttede dem som oplagringsplads for afrikanske slaver. Men i dag har de 400.000 indbyggere på Kap

Verde deres egen identitet, som hverken er afrikansk eller europæisk. Øerne opnåede deres uafhængighed fra Portugal i 1975. Selvom der bliver undervist på portugisisk i skolerne, betragter indbyggerne Criuolo-dialekten som deres modersmål. Det meste af Kap Verdes jord er for tør til at kunne





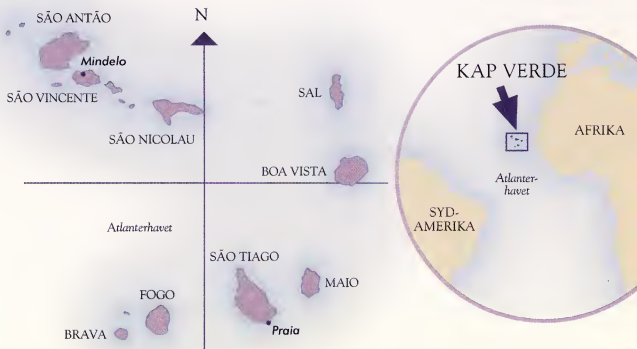
# TIL KAP VERDE

opdyrkes, men de jumboj regelmæssigt tanker op på de Sal, leverer fødevarer, som hold ten fra døren.

Over 2600 mennesker på Kap Verde er blevet medlemmer af Kirken siden november 1988, hvor Marion K. Hamblin, der dengang var præsident for missionen på de kanariske øer, besøgte Kap Verde. Kort efter sit besøg sendte han et par missionærer over for at arbejde på øerne. Ældste Dallin H. Oaks fra De Tolv Apostles Kvorum talte med regeringens ledere og indviede øerne til evangeliets forkyndelse i 1994. Han bad blandt andet om, at jorden bedre ville kunne forsørge befolkningen. Ikke alene er Kirken blomstret op, men missioneringens kredsløb er fuldført, idet omkring 50 unge fra Kap Verde er rejst på mission for at fremme Kirkens vækst andre steder.

## FRA OMVENDTE TIL LEDERE

»Evangeliet skaber enighed i min familie,« siger den pensionerede officer Antero Andrade, som blev døbt i 1993 på en af São Vicentes vindblæste strande. Bror Andrade ved, hvad han taler om, for ikke alene blev hans hustru Orisa og deres to sønner medlemmer af Kirken, men det gjorde hans forældre og alle hans søskende og nevøer og kusiner også. Kun hans dat-



ter er endnu ikke døbt, og det er fordi, hun ikke er gammel nok.

Bror Andrade er præsident for Mindelo Distriktet, som er opkaldt efter Kap Verdes næststørste by. Nationens to andre distrikter ligger i Praia og Fogo og 12 af de 16 grene ledes af indfødte kap verdeanere, hvoraf de fleste er nyomvendte. Øerne hører ind under Lissabon Syd-missionen i Portugal.

**Nedenfor til venstre:**

**Præsidentinden for Unge Piger i**

**Praia Distrikt, Milena Sa Nogueira.**

**Nedenfor til højre: Præsident**

**Antonio Mascarenhas, Republikken**

**Kap Verdes præsident, i midten,**

**modtager et eksemplar af**

**Mormons Bog fra ældste og søster**

**Maia, der er fuldtidsmissionærer**

**fra Brasilien.**



FOTO: ANDREW CLARK

Michelle Semedo blev medlem af Kirken – muligvis som den første kap verdeaner – i 1987, mens hun lå på hospitalet i Lissabon i Portugal med en vanskelig graviditet. Hun bragte et eksemplar af Mormons Bog med tilbage til Kap Verdes hovedstad Praia på den største ø São Tiago.

»Jeg elsker Mormons Bog,« siger hendes mand, Pedro, som blev døbt i 1993. Parret og deres fire børn holder især af beretningen om de tre nephiter. »Vi blev rørt af deres uselviske ønske om at blive blandt folket og hjælpe dem,« siger Michelle, som i dag er primarypræsidentinde i Praia Distriktet.

»Jeg tager altid Mormons Bog med mig på forretningsrejser,« siger Pedro, der præsiderer over Praia 2. Gren. Han og hans hustru, som begge er veluddannede, arbejder på et statsejet fødevarerlager og byggefirma. Engang da Pedro var på forretningsrejse på den nordlige ø Santo Antao, tog han en omvej på 2½ time for at give et eksemplar af Mormons Bog til en, som ved en fejltagelse var kommet til at ringe til Semedos ugen før.

#### EN UNG KIRKE

I et land, hvor størstedelen af befolkningen er under 25 år, udgør unge og unge voksne en stor del af Kirkens medlemsskare. Aftenklasser i seminar

og institut er med til at skabe begejstring for evangeliet og opmunttrer mange unge til at berede sig på at tage på mission. Under ledelse af energiske lærere som Milena Sa Nogueira har over 400 elever deltaget i disse studiekurser i evangeliet, siden disse programmer begyndte i januar 1993.

»Engang underviste jeg mine børn i evangeliet,« siger Milena, som er enke og mor til fem. Hun blev døbt i maj 1992. »Nu underviser mine børn mig.« Milena har holdt familieaften hver eneste uge siden sin dåb, og i dag virker hun som distriktets præsidentinde for Unger Piger i Praia. I begyndelsen af 1995 var hun med til at organisere leverancer af fødevarer og tøj, da en vulkan eksploderede på øen Fogo og gjorde over tusind mennesker hjemløse.

#### STYRK FAMILIEN

Eftersom ægteskab aldrig har været en stærk religiøs eller social tradition på Kap Verde, må mange fædre og mødre, der ønsker at slutte sig til Kirken, først gifte sig. For eksempel boede Claudimire og Margarida Cardoso, der har en bod på Praias friluftsmarked, sammen i 26 år, før det ældste af deres otte børn, den 19-årige Kaiuka, blev medlem af Kirken. Tre andre børn tog imod evangeliet, før Claudimire og Margarida besluttede sig for at blive med-

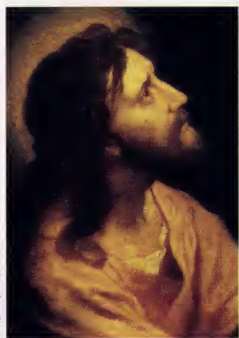
lemmer af Kirken i juni 1993. Inden de blev døbt, blev de viet ved en ceremoni på Praias rådhus.

I juli 1994 rejste præsident Aníbal Moreira, som er bankdirektør og præsident for Praia Distriktet, og hans hustru Maria do Rosario (Zézã) til templet i Washington D.C. og blev dermed det første par fra Kap Verde, som blev besøgt i et tempel. Andre ægte-skaber genspejler også en stærk hengivenhed for Jesu Kristi evangelium.

Præsident Antonio Mascarenhas, der er præsident for Republikken Kap Verde nævnte for nylig mere end 80 vielser og dåb magen til Cardosas og roste Kirken, fordi den er med til at styrke familielivet. Andre statslige ledere har offentligt udtalt sig anerkendende om Kirkens medlemmers stræben efter uafhængighed og omsorg for deres næste. Som præsident Moreira udtrykker det: »I Kap Verdes historiebøger vil historikerne omtale de sidste dages hellige i rosende toner.« □

**Herover, fra venstre: Medlemmer fra Mindelo Distrikt deltager i en kulturel aktivitet; Claudimire og Margarida Cardoso og deres familie; et bryllup på øen Fogo. Til højre: Distriktspræsident Raul Gomes fra Fogo Distrikt.**





# HOVEDPYNT I STEDET FOR ASKE

Jesu Kristi forsoning

Enhver af os vil smage livets bitre aske fra synd og forsømmelse til sorg og skuffelse. Men Kristi forsoning kan hæve os fra aske til skønhed på det sikre løfte om u dødelighed og evigt liv. Han vil løfte os op, ikke blot ved afslutningen af vores liv, men hver eneste dag af vores liv.





FOTO: FLOYD HOLDMAN

### Ældste Bruce C. Hafen

De Halvfjæds

**N**ogle medlemmer af Kirken føler sig tynget af for-tvivlelse med hensyn til deres personlige liv, selv når de yder en god og ihærdig indsats. Ofte stammer disse følelser af skuffelse ikke fra forseelser, men fra problemer, som vedkommende måske ikke helt selv er skyld i. Jesu Kristi forsoningen gør sig også gældende i disse tilfælde, eftersom den gælder for alle livets forhold. Frelseren kan tørre *alle* vore tårer bort, efter »alt, hvad vi for-mår at gøre« (2 Nephi 25:23).

I Luk 4:18 citerer Jesus en passage fra Esajas, som beskriver selve formålet med hans tjenestegering. Pas-sagen fra Esajas lyder: »Gud Herrens ånd ... har salvet mig. Han sendte mig for at bringe godt budskab til fat-tige og lægedom til dem, hvis hjerte er knust, for at udråbe frigivelse for fanger ... for at give Zions sørgende *hovedpynt i stedet for aske*« (Es 61:1, 3, fremhævelse tilføj-et).

Frelserens forsoning skildres her som en lægende kraft, ikke blot i tilfælde af synd, men også ved skødesløshed, ufuldkommenhed og enhver jordisk bitterhed. Forsonin-gen er ikke kun for syndere.



FOTO: CRAIG DIMOND



**Gennem Helligånden gør forsoningen det muligt at modtage åndelige begavelse, som kan lutre vores karakter og gøre os i stand til at leve mere Gudlignende liv.**

Det foruroliger mig, at *Newsweek* fuldstændig kunne overse vores grundlæggende lærdomme, skønt artiklen foregav at fortælle, hvad de sidste dages hellige tror på, og ikke blot at opsummere vores teologi. Det er uheldigt, når vi formidler ukorrekte begreber videre til andre; men det er værre, når vi ved vores begrænsede doktrinaere forståelse nægter os selv den trøst og vejledning, som vi så desperat har brug for på kritiske tidspunkter i vores liv.

Vores tøven med at fremhæve læren om nåde er meget forståelig. Nephi skrev: »Thi vi ved, at trods alt, hvad vi formår at gøre, så er det dog af nåde, at vi er frelst« (2 Nephi 25:23; fremhævelse tilføjet). En konstant omtale af nåden kunne få nogle mennesker til at ignorere det vigtige »alt, hvad vi formår at gøre« i denne tovejs proces. De ville måske så falde for den fejlagtige opfattelse, at vi kan blive frelst ved guddommelig nåde, selvom man vælger at leve i sine synder. Nogle kristne tror faktisk, at de vil blive frelst ved nåde, uanset hvad de gør. I sin yderste konsekvens for nægter denne lære fuldstændig den frie vilje og antyder, at Gud vil udvælge dem, som han vil frelse, uden hensyntagen til deres adfærd eller endog deres ønsker.

På samme måde føler nogle medlemmer af Kirken, at de er berettiget til at begå nogle småsynder uden at skulle betale prisen, mens de hele tiden vandrer på kanten af overtrædelse. Eller også tror de, at omvendelse ikke kræver stort andet, end at de siger, de er kede af det. En konstant fokuseren på muligheden for tilgivelse kan i sådanne tilfælde have en forkert virkning, idet de fejlagtigt vil tro, at de kan »leve livet« nu og så omvende sig i en håndvendning senere, uden nogen skadelige følger.

Trods disse grunde til at gribe emnet an med varsomhed, opvejer velsignelserne ved at give forsoningen en mere central plads i vores liv langt de risici, der kan være forbundet med det. Når vi konsekvent underdriver forsoningens brede betydning, gør vi større skade end bare det

### »TRODS ALT, VI FORMÅR AT GØRE«

Vi er nødt til at forstå forsoningen bedre, end vi gør, dels fordi udenforstående kan misforstå vores lære, og dels fordi vi måske selv har et lidt for snævert syn på forsoningen. For eksempel har *Newsweek* fejlagtigt udtalt: »I modsætning til ortodokse kristne tror mormonerne, at menneskene er født syndfri og gør sig fortjent til deres guddommelighed ved at udøve deres frie vilje på den rette måde, snarere end ved Jesu Kristi nåde. Således soner Jesu lidelse og død ifølge mormonernes opfattelse ... ikke for andres synder« (*Newsweek*, 1. september 1980, s. 68).

at fratage hinanden den opmuntrende trøst – det kan få nogle til at opgive håbet, fordi de tynges ned af tvivl og åndelig udmattelse.

Frelseren selv var ikke bekymret for, at han skulle virke alt for tilgivende eller overbærende over for synd. Han sagde: »Kom til mig, alle I, som slider jer trætte og bærer tunge byrder, og jeg vil give jer hvile ... For mit åg er godt, og min byrde er let« (Matt 11:28, 30). Han udtalte disse trøsterige ord, da han bad sine tilhængere om at udvikle en kærlighed, der var ren nok til at udsukke had, begær og vrede. Hans åg er godt – men han forlanger hele vores hjerte.

Hans ord beskriver ikke en enkelt begivenhed, men en proces. Han forlanger ikke svar på et ja-eller-nej-spørgsmål, men en hel afhandling, skrevet med vores livsforløb. Når vi bevæger os ad den sti, vil vi erfare, at han ikke alene er opmærksom på vores begrænsninger, men at han også med tiden vil kompensere for dem, når vi har gjort »alt, hvad vi formår.« Det, sammen med tilgivelsen for synd, er en vigtig del af evangeliets glade budskab, en del af sejren og en del af forsoningen.

#### FORSONINGENS GRUNDLÆGGENDE LÆRDOMME

Den hellige forsonings grundlæggende lærdomme vedrører først og fremmest Adams og Evas overtrædelse og vores personlige synder. Med faldet blev Adam og Eva og deres børn underkastet død, synd og andre af det jordiske livs kendetegn, som adskilte dem fra Gud. For at menneskeheden atter kunne forenes med Gud, krævede den guddommelige *retfærdighed* at der blev kompensert for følgerne af faldet. Guds *barmhjertighed* tillod Frelseren at udvirke denne kompensation ved sin forsoning.

Takket være sit syndfri liv, sin guddommelige karakter som Faderens Enbårne og sin villighed til at tømme ret-

færdighedens bitre bøger, var Frelseren i stand til at forsones *betingelsesløst* for Adams og Evas overtrædelse og for den fysiske død og at forsones for vores personlige synder på *visse betingelser*. Den betingelsesløse del af forsoningen er en gratis nådegave, som ikke kræver noget af os. Men den betingede forsoning kræver, at vi omvender os for at få nåden til at dække vores personlige synder. Hvis vi ikke omvender os, må vi lide, ligesom Herren led for at tilfredsstille retfærdighedens krav (se L&P 19:15-17).

Hvis vi nægter at omvende os og dermed må opfylde retfærdighedens krav ved selv at lide for vores synder, vil vi ikke være beredt til at indtræde i det celestiale rige. Medmindre vi tager imod Frelserens tilbud om at bære vores synder, vil vi ikke opleve den fuldkomne forandring, som opnås ved en kombination af guddommelig indgriben og oprigtig omvendelse. For eksempel forandrer kriminelle sig ikke nødvendigvis ved at afsones et vist antal år for at betale deres gæld til samfundet. En fængselsstraf tilfredsstiller måske nok vores ønske om gengældelse, men ægte rehabilitering fordrer en positiv forandring af karakteren.

Barmhjertighed og omvendelse er forandringskræfter, ikke midler til hævn. Frelseren beder os om at omvende os, ikke bare for at gøre gengæld for, at han betaler vores gæld til retfærdigheden, men også for at opmuntre os til at gennemgå den personlige udvikling, som vil lutre selve vores karakter. »Det naturlige menneske« vil forblive en fjende af Gud i al evighed – selv efter at have betalt for sine egne synder – medmindre vedkommende også »bliver en hellig gennem forsoningen ved den Herre Kristus« (Mosiah 3:19).

Nogle af os får omvendelse til at virke alt for let, og andre får det til at virke alt for svært. De, der får det til at se for let ud, mener ikke, at de begår nogen alvorlige synder, eller også mener de, at hastige undskyldninger er tilstrækkeligt. Disse mennesker burde læse præsident Spen-

cer W. Kimballs *Tilgivelsens mirakel*, som gennemgår både overtrædelser og undladelsessynder. Og selvom tilgivelse er et mirakel, så opnås den ikke uden anger og en ihærdig indsats.

I den modsatte grøft er der dem, som mener, at omvendelse kræver mere, end de på nogen mulig måde kan give. Mange af dem tror, at de har det fulde ansvar for at yde kompensation for deres egne synder. Vel kræver omvendelse, at overtræderen yder en så fuldstændig kompensation, som de er i stand til. Men der er tilfælde, hvor vi *ikke* kan yde fuld kompensation. Det er umuligt at gengive tabt dyd, på samme måde som man leverer en stjålet bil tilbage. Eftersom vi ikke har magt til fuldt ud at rette op på

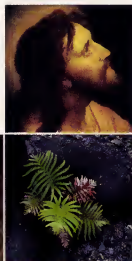
de overtrædelser, som vi begår, er vi helt afhængige af, at Kristus yder den endelige godtgørelse, uanset hvor oprigtig vores omvendelse så end er.

#### AT FORSØDE BITTERHEDEN

Selv efter at Frelseren anerkender vores oprigtige omvendelse og velsigner os med sin nåde, er vi kun parate til at træde ind på den »lige og snævre sti, som fører til evigt liv« (2 Nephi 31:18). Vi må så overveje den dybere betydning af at blive en hellig gennem forsoningen – den proces, som består i at bevæge os fra syndens søle over tilgivelsens renselse til den guddommelige karakters fulde skønhed.



**Tænk på uheld, der forårsages af skodesløshed, som for eksempel, når man falder i søvn ved rattet. Sådanne tilfælde kan medføre frygtelige konsekvenser, men de er ikke alle resultatet af bevidst synd. Kan Jesu Kristi forsoning mon give skønhed til sådanne oplevelsers aske?**



Der er to områder, hvor Herrens nåde velsigner os meget mere end »blot« det at betale for vores synder: Ved at *for*søde bitterheden og ved at *gøre guddommelige fuldkommenhed mulig*.

Overvej først tanken om at smage det bitre for at kunne værdsætte det gode. Adams og Evas overtrædelse var ikke rigtig en overlagt »synd« i den betydning, som vi normalt taler om det. Skønt deres valg krænkede befalingen om ikke at spise af frugten, var det samme valg dog nødvendigt for at kunne være lydige mod befaling om at få børn. Deres »overtrædelse« var derfor et smertefuldt, men korrekt, ja, endog prisværdigt valg: »Var det ikke for vor overtrædelse, ville vi aldrig have fået afkom og ville aldrig have



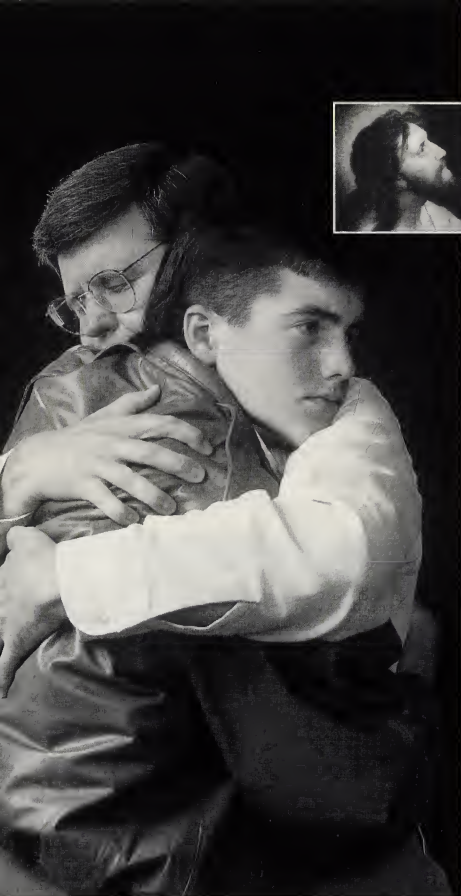


FOTO: JED CLARK



**Jeg havde engang en samtale med en præstedommeleder, der følte sig ansvarlig for sin søns oprørskhed. Jesu Kristi forsoning kan rette op på det, der for os synes uopretteligt.**

familiemedlemmer. Den slags kan medføre ubehagelige konsekvenser, men de er ikke alle resultatet af bevidst synd.

I en forstand kan vores valg føre os til kundskabens træ, ligesom Adams og Evas valg førte dem til samme træ. Ved at acceptere de triste eller lykkelige følger af vores valg, kan vi, ligesom dem, ved egen erfaring lære at skelne det bitre fra det søde.

En ung musikstuderende var meget deprimeret over sine fejl. Hver gang hun havde lært at spille et stykke musik, gav hendes spillelærer hende et nyt og sværere stykke at lære, og eleven begyndte at spille forkert igen. Hun mente derfor, at hun ikke lærte noget, fordi hun altid begik fejl i de nye musikstykker. Men så forklarede hendes spillelærer, at ingen nogensinde havde lært at spille klaver uden at begå mange, mange fejl. De dygtige elever er dem, der lærer af deres fejl.

Vi lærer mange andre af livets færdigheder på samme måde – ved at øve os og begå fejl. Vi kan for eksempel lære at elske ved at reagere på de mislyde, som opstår i vores følelsesmæssige ører, når vi tankeløst sårer vores nærmeste.

Livet er en skole, hvor vi lærer og udvikles. Ligesom Adam og Eva oplever vi åndeligt »vokseværk« gennem sorg og søle i en ensom og mørk verden. Disse oplevelser kan omfatte synd, men de omfatter også fejltagelser, skuffelser og modgangens ufortjente lidelser. Evangeliets velsignede budskab er, at Jesu Kristi forsoning kan rense al urenhed bort og forsøde alt det bitre, som vi smager.

Vi kan betragte vores personlige ansvar for det dårlige, som sker i vores liv som en skala, der strækker sig fra synd til modgang, og hvor graden af vores eget ansvar falder fra et højt niveau i den ene ende til nul i den anden ende af spektret. I »synd-enden« af skalaen bærer vi en alvorlig del af ansvaret, for vi pådrager os selv syndens bitre frugter. Men i den anden ende af spektret, der bærer påskriften »modgang«, har vi måske slet ikke nogen skyld i det,

kendt godt og ondt og glæden over vor forløsning« (Moses 5:11).

Så da forsoningen første gang anvendtes på en menneskelig handling, skulle den rette op på de skadelige virkninger af et valg, som i virkeligheden mere var en uoverlagt handling end en egentlig synd. Ligesom Adam og Eva foretager vi uoverlagte handlinger, som volder andre og os selv smerte eller problemer. Nogle af vores handlinger og valg er måske kloge nok, men andre er ikke så kloge. Tænk på de uheld, der forårsages af skødesløshed, som for eksempel at man falder i søvn ved rattet. De kan have forfærdelige følger, der er lige så tragiske som følgerne af overlagt vold. Tænk på uvenlige ord og glemte løfter blandt

der sker. Modgangens bitterhed kan ramme os, som den gjorde det mod Job i Det Gamle Testamente, uden at vi selv behøver at have skyld i det.

På denne skala, mellem yderpolerne synd og modgang, ligger punkter som ukloge valg og forhastede slutninger. I disse tilfælde kan det være uklart, hvor stor del af skylden, som vi selv bærer for de bitre frugter, vi må smage eller får andre til at smage. Bitterheden smager ens, uanset hvad kilden er, og den kan spolere vores fred, knuse vore hjerter og adskille os fra Gud. Kan Jesu Kristi forsoning mon samle de knuste stumper og give os hovedpynt i stedet for aske i sådanne tilfælde?

Jeg tror, at den kan, for det at smage bitterheden i alle dens former er en væsentlig del af livets store plan. Denne følge af faldet var ikke bare en frygtelig fejltagelse, men giver derimod det jordiske liv dets dybe indhold: »De smager det bitre, for at de må kunne lære at skønne på det gode« (Moses 6:55; fremhævelse tilføjet).

Forsoningen kan læge virkningerne af at smage al denne bitterhed. Denne helende kraft renser vores ånd på betingelse af omvendelse, når vores sjæl er sølet i synd. Den kan også kompensere ikke alene for følgerne af vores synder, men også for den skadelige virkning af vores uvidenhed eller forsømmelse, når vi har ydet »alt, hvad vi formår.«

Jeg havde engang en trist og gribende samtale med en trofast præstedømmeleder, som følte sig fuldstændig ansvarlig for sin vildfarne søns oprørskhed. Han havde desperat forsøgt at styre drengen, men han kunne ikke. Han sagde, at skrifterne belærte os om, at hvis en mand ikke kan styre sit eget hus, hvordan skal han da kunne tage sig af Kirken? (se 1 Tim 3:5). Han spekulerede på, om han burde afløses fra sin kaldelse.

Det var umuligt for mig at vide, og sikkert også for ham, hvor stor skyld han havde i sønnens opførsel. Men vi behøvede ikke at kende svaret på det spørgsmål for at vide,

om Herrens lægende kraft også omfattede ham. Da jeg så tårerne i hans øjne, kom jeg til at tænke på profeten Alma, der også havde sådan en søn. Jeg tænkte på Adam og Eva, der også havde sådan en søn. Jeg tænkte på andre forældre, hvis børn misbruger deres handlefrihed.

Jeg tænkte også på, at skønt ingen succes andre steder kan opveje vores fiasko i eller uden for hjemmet, findes der en succes, som kan kompensere, hvor vi ikke kan, når vi omhyggeligt har gjort alt, hvad vi kan. Den succes er Jesu Kristi forsoning, som kan hele det, der for os synes uopretteligt. Måske, tænkte jeg, kan denne hellige indflydelse endog gøre det samme for denne mands søn, som den gjorde for Alma den yngre.

#### VORES STRÆBEN EFTER GUDDOMMELIG FULDKOMMENHED

For det andet kan Frelserens nåde velsigne os, ikke blot ved at sone for vores synder, men også i vores stræben efter guddommelig fuldkommenhed. Selvom en stor del af denne fuldkommengørelsesproces består i renelse fra synd og bitterhed, omfatter processen en yderligere dimension, der vil hjælpe os til at opnå en Kristuslignende karakter og blive som Faderen og Sønnen er.

I sin egen udvikling hen mod fuldkommenhed modtog Frelseren *Faderens* nåde: »Han ... modtog (ikke) fylden fra begyndelsen, men ... han fik nåde for nåde ... indtil han fik fylden« (L&P 93:12-13). Hans liv var syndfrit, så derfor modtog han ikke nåde som kompensation for sine synder, men for at styrke sin personlige vækst.

»Skønt han var søn, måtte han lære lydighed af det, han led,

og da han havde nået målet, blev han årsag til evig frelse for alle dem, som adlyder ham« (Hebr 5:8-9; fremhævelse tilføjet).

**En ung musikstuderende var meget deprimeret over sine fejl. Hendes spillelærer forklarede, at de fremgangsrige elever er dem, der lærer af deres fejl. Livet er en skole, hvor vi lærer og udvikles. Jesu Kristi forsoning kan rense al urenhed bort og forsøde alt det bitre, som vi smager.**



Vores forhold til ham kan ligne det, han har til Faderen: »Thi dersom I holder mine bud, skal I modtage af hans fylde og forherliges i mig, som jeg er forherligt i Faderen; (således) skal (I) modtage nåde for nåde« (L&P 93:20; fremhævelse tilføjet).

Når forsoningen og vores omvendelse opfylder retfærdighedens og barmhjertighedens lov, bliver vi fri fra synd. Men ligesom den syndfri Kristus blev fuldkommengjort ved samspillet med Faderens nåde, kan hans forsonende nåde føre os videre fra syndsforladelse til en guddommelig karakters fuldkommenhed. De, der arver det celestiale rige, er »retfærdige mennesker, gjort fuldkomne gennem Jesus, den nye pagts mellemmand, der udvirkede denne fuldkomne forsoning ved udgydelsen af sit eget blod« (L&P 76:69; fremhævelse tilføjet). Som Moroni udtrykte det: »Ja, kom til Kristus og bliv fuldkomne i ham ... ved Guds nåde gennem Kristi blods udgydelse« (Moroni 10:32-33).

Disse skriftsteder gør det klart, at vi ikke opnår fuldkommenhed udelukkende ved vores egen indsats. Bare det at vide det giver os et helt nyt perspektiv. Hvis vi føler os overvældet af skriftens påbud om at stræbe efter fuldkommenhed, synes tanken om, at den guddommelige nåde er den endelige kilde til vores fuldkommenhed næsten for god til at være sand. Sådan synes Kristi nåde også for dem, der bærer på byrden af alvorlige synder. Hæderlige mennesker, kaldet »hellige«, føler måske det samme, når de dagligt snubler rundt i de sørgelige efterladenskaber af deres indlysende ufuldkommenheder. Men evangeliet har gode nyheder, ikke blot til den grove synder, men også til alle dem, der ønsker at blive bedre, end de er nu.

Gennem Helligånden gør forsoningen det muligt at blive begavet med visse åndelige gaver, som kan rense vores karakter og gøre os i stand til at leve et mere »evigt« eller Gudlignende liv. På det sidste trin vil vi smage frugten fra livets træ og få del i Guds guddommelige karakter. Vi vil

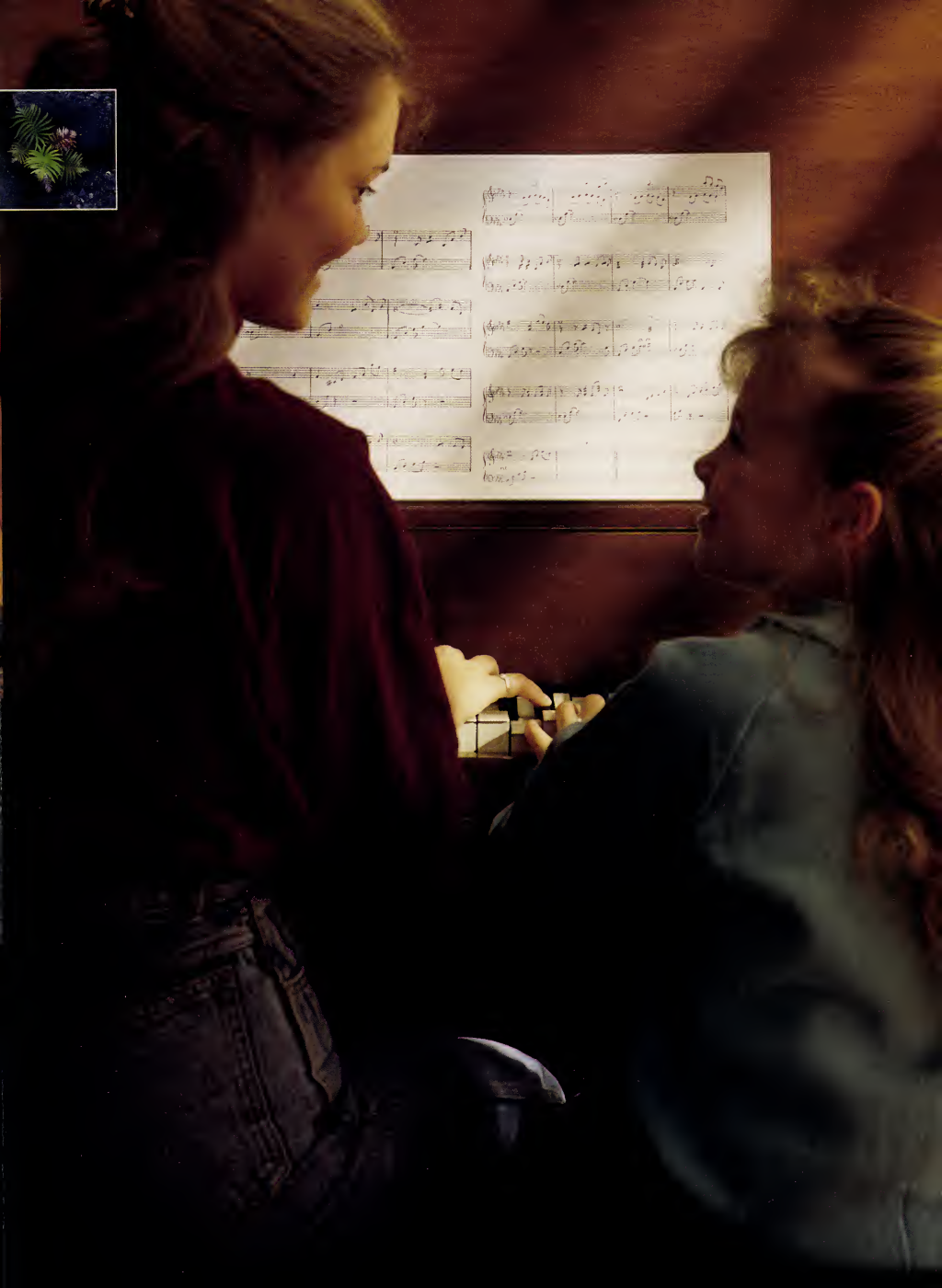
da udvise guddommelige karaktertræk, ikke bare fordi vi føler, at vi bør, men fordi det er sådan, vi er.

Barmhjertighedens gave illustrerer denne proces, selvom barmhjertigheden kun er en del af »den største af alle Guds gaver,« nemlig evigt liv (L&P 14:7). Denne kærlighed, ja, selve den »kærlighed, som (Herren) har næret for menneskenes børn« (Ether 12:34), udvikles ikke udelukkende ved vores egen kraft, skønt vores trofasthed er en nødvendig kvalifikation for at modtage den. Barmhjertigheden eller Guds rene kærlighed skænkes snarere »Jesu Kristi sande efterfølgere« (Moroni 7:48; fremhævelse tilføjet). Dens kilde er, ligesom alle forsoningens øvrige velsignelser, Guds nåde. Som Moroni sagde: »Jeg bad Herren om at skænke folkene nåde, så de kunne have kærlighed« (Ether 12:36).

Formålet med denne barmhjertighedsgave er ikke blot at få Kristi efterfølgere til at udføre barmhjertighedsgerninger mod andre, hvor ønskværdigt dette end måtte være. Det endelige formål er at forandre hans disciple, så de bliver ligesom ham: »Han har skænket (denne kærlighed til) alle dem, som er hans Søns, Jesu Kristi sande efterfølgere ... at når han kommer, vi da må være ham lig« (Moroni 7:48). Forsoningen gør os derfor ikke alene i stand til at være sammen med Gud, men også til at blive som Gud.

En anden af nådens gaver er *håbets* gave, som velsigner os med den sindstilstand, som er nødvendig for at overskue kløften mellem der, hvor vi står nu, og der, hvor vi ønsker at nå hen. Når syndsforladelsen gør os ydmyge i hjertet og sagtmødige nok til at modtage Helligånden, fylder Talsmanden os med »håb« (se Moroni 8:25-26). Håbets gave byder på fred og indsigt, der minder om den opmuntning, vi føler, når en nær ven hjælper os med et vanskeligt problem, og vi føler, at der endelig er lys forude. Et sådant håb kan bogstaveligt talt redde vores liv, når det gives os af Frelseren, for det lys, der venter forude, for enden af livets mørkeste tunneler, er verdens Liv og Lys.







## FRELST FRA VORES UTILSTRÆKKELIGHEDER

Frelseren ønsker at frelse os fra vores utilstrækkeligheder, såvel som fra vores synder. Utilstrækkelighed er ikke det samme som syndighed – vi har langt større magt over, om vi vælger at synde, end vi har, når det gælder vores manglende evner. Herren vil ikke frelse os i vores synder, men *fra* dem. Men han kan frelse os både i og fra vores utilstrækkelighed. En følelse af ikke at slå til eller at svigte er ikke alene naturlig, men også nødvendig for vores jordiske tilværelse. Men når vi har ydet »alt, hvad vi formår,« kan forsoningen udfylde alt det, der er tomt, rette op på vores skavanker og gøre det svage stærkt.

I deres beundringsværdige og til tider stædige følelse af et personligt ansvar er der nogle, der tror, at det i vores stræben efter evigt liv kun er de store syndere, der kan nyde godt af forsoningen. Som almindelige sidste dages hellige, der bare skal arbejde lidt hårdere, føler de, at de må klare det på egen hånd.

Sandheden er ikke, at vi skal klare den selv, men at han vil gøre os til sine.

Da Adam og Eva havde spist af frugten fra kundskabens træ, spærrede Herren vejen til livets træ. De havde brug for tid og plads og jordelivets erfaringer (se Alma 42:5). De måtte smage det bitre for at kunne »skønne på« – at fatte *betydningen* af – »det gode,« som repræsenteredes af det andet træ. Herren havde ikke til hensigt at lade os spise af livets træ og derved opnå adgang til den fuldkommengørende nåde, før vi havde snublet og famlet os frem og lært alt, hvad vi kan fra denne tårevædede sfæres skuffelser og overraskelser. Ligesom Adam og Eva må vi få det bedste ud af vores situation. Vi behøver ikke at undskylde disse omstændigheders typiske rodede tilstand. For

det er netop deres mørke og triste karakter, der gør det muligt for dem at forme os, sådan som de *gør*. Måske forstår vi først at værdsætte det evige livs gave, *efter* at vi har ydet alt, hvad vi formår. Indtil vi gennem, hvad der kan synes som meget ufuldkomne måder, er beredt på at modtage dem, er vi ikke rede til de gaver, der vil fuldkommengøre vores karakter.


I sin drøm om livets træ befandt Lehi sig i en mørk og uhyggelig ørken og så andre omgivet af en mørk tåge. Stien hjem fra dette mørke var vejen til livets træ – det selv samme træ, formoder jeg, som Adam og Eva blev nægtet adgang til, indtil de også havde vandret ad den sti, som Lehi nu fulgte. Stien var markeret med en jernstang, Guds ord (se 1 Nephi 8:7-30). Ved at holde fast i denne jernstang famler vi os, ligesom Lehi, hjem mod målet. Når vi *gør* det, vil vi opdage, at den kolde jernstang i vores hænder vil føles som hans varme, faste, kærlige hånd, der bogstavelig talt trækker os fremad. Vi vil erfare, at den hånd er stærk nok til at redde os, varm nok til at forsikre os om, at der ikke er langt hjem; og vi opbyder vores inderste styrke for at gengælde denne kærlighed, indtil vi atter knuges i Herrens favn.

Det er så vigtigt for os at være på Herrens side. Men lad os aldrig glemme, at Herren også er på *vores* side.


Enhver af os vil smage livets bitre aske fra synd og forsmættelse til sorg og skuffelse. Men Kristi forsoning kan hæve os fra aske til skønhed på det sikre løfte om udødelighed og evigt liv. Han vil løfte os op, ikke blot ved afslutningen af vores liv, men hver eneste dag af vores liv.

»Har du ikke hørt det: Herren er en evig Gud ... Han giver den udmattede kraft, den kraftsløse giver han ny styrke ... De, der håber på Herren ... får vinger som ørne. De løber uden at trættes, de vandrer uden at udmattes« (Es 40:28-31). □





**T**ak Gud for hans evige plans  
under og herlighed. Tak og  
lovpris hans elskede Søn, som under ubeskri-  
velige lidelser gav sit liv på korset på Golgata for at betale pri-  
sen for vore synder. Det var ham, der ved sit sonoffer brød  
dødens bånd og i guddommeligt triumf trådte ud af graven.



Han er vor Førløser, ja, hele menneskeheds  
Førløser. Han er verdens Frelser. Han er Guds Søn  
og vores frelses ophav.« ♡ »Vi glæder os, som så mange andre,  
ja, som alle mennesker burde, når vi tænker på den herligste,  
den mest fortrøstningsfulde og glædeligste begivenhed i histo-  
rien, nemlig sejren over døden.« (Se præsident  
Gordon B. Hinckley: »Sejren over døden«, side 2).

